GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA

Alabama • Alaska • Arizona • Arkansas • California
Colorado • Connecticut • Delaware

GILLETTE & L’ORÉAL, WOMEN USA — VOL. I

L’ORÉAL THROUGH GILLETTE · 00

అమెరికా మీదుగా సాగే ప్రయాణంలో మొదటి అంచె: అలాస్కా, అరిజోనా, ఆర్కాన్సస్, కాలిఫోర్నియా, కొలరాడో, కనెక్టికట్, డెలావేర్. ఈ సిరీస్‌లోని ఆరు సంపుటాలకూ ఉమ్మడిగా ఉన్న ఆర్కిటిక్ ఉపోద్ఘాతం, అధ్యాయం సున్నాతో మొదలవుతుంది.

అధ్యాయం సున్నా — ఉమ్మడి ప్రారంభం

ఈ ప్రారంభ అధ్యాయం అమెరికా సంయుక్త రాష్ట్రాల స్త్రీలు సిరీస్‌లోని ఆరు సంపుటాలకూ ఉమ్మడి. ఇక్కడ దాన్ని పూర్తిగా ఇచ్చాం, సిరీస్‌ను పునరుక్తి లేకుండా వరుసగా చదువుకోవడానికి వీలుగా మడిచి ఉంచాం.

అధ్యాయం సున్నా

ఇక్కడ ప్రపంచం ఒక భూభాగం కాదు: అది ఒక హద్దు. ఉత్తర ధ్రువం ఆహ్వానించదు, క్షమించదు, పొరపాటుకు చోటివ్వదు. తెలుపు ఒక సంపూర్ణ శక్తిలా, మౌనంగా, జ్ఞాపకం లేకుండా రాజ్యమేలుతుంది. ఉష్ణోగ్రత ఇక్కడ వాతావరణ సమాచారం కాదు: అది ఒక వేటాడే జంతువు. రాత్రి నెలల తరబడి సాగుతుంది, ఆలోచనలను నలిపేస్తుంది, మనుషుల ఆకారాలను వక్రీకరిస్తుంది, వాళ్ల సంకల్పాన్ని మింగేస్తుంది.

సమూహాలు కొన్నే, చిన్నవి, మూసుకుపోయినవి. ఇన్యూట్, యూపిక్, ఆర్కిటిక్ జాతులు ఎవరూ ఉండాలని ఎంచుకోని చోట జీవిస్తారు. ఇక్కడ ప్రతి వ్యక్తీ సమూహం మనుగడకు అత్యవసరం. మీరు ఉపయోగపడకపోతే, భారమవుతారు. భారమైనవాళ్లు నిశ్శబ్దంలోకి,

మంచులోకి, ఏ రాయితీ ఇవ్వని పరిసరాల తర్కంలోకి మాయమైపోతారు.

శాస్త్రీయ స్థావరాలు మరో రకమైన చలిని తోడు చేస్తాయి: అధికార క్రమాల చలి. ఇక్కడ స్త్రీ అరుదైన ఉనికి, ఒక వింత, ఇమిడిపోవాలి లేదా లొంగిపోవాలి.

ఈ చోట "మాయమవడం" అనే భావనే లేదు. ఉన్నదల్లా అన్నిటినీ చెరిపేసే తెలుపు మాత్రమే.

ఇన్యూట్, యూపిక్ స్త్రీలు

ఆర్కిటిక్ అమ్మాయిని గారాబం చేయరు: సిద్ధం చేస్తారు. చలిని, చీకటిని, ఆకలిని తట్టుకోవడం ఆమె చిన్నప్పుడే నేర్చుకుంటుంది. ఆమె తెగకు ఉపయోగపడాలి, ఎందుకంటే ఇక్కడ గుర్తింపు వ్యక్తిగతం కాదు. అది పనికి సంబంధించినది. కుటుంబం, సమూహం భారాన్ని స్త్రీయే మోస్తుంది: ఆహారం, నిప్పు, పిల్లలు, చర్మాలు, సంరక్షణ. హక్కుల గురించి ఎవరూ మాట్లాడరు. బలహీనత గురించి ఎవరూ మాట్లాడరు. డిప్రెషన్ ఉంది, కానీ దానికి పేరు లేదు. హింస ఉంది, కానీ దానికి సాక్షులు లేరు.

శాస్త్రీయ స్థావరాల స్త్రీ

చదువుకున్నది, సమర్థురాలు, క్రమశిక్షణకు అలవాటుపడినది. ఆమె పరిశోధకురాలిగా, సాంకేతిక నిపుణురాలిగా, డాక్టర్‌గా వస్తుంది. ఉత్తర ధ్రువం అర్హతలను గుర్తించదని ఆమె త్వరలోనే తెలుసుకుంటుంది. ఇక్కడ లెక్కలోకి వచ్చేది మానసిక దృఢత్వం ఒక్కటే. పురుషుల అధికార క్రమాలు ఆమెను శాసిస్తాయి, బలహీనతకు చిన్న సంకేతం కనిపించినా దాన్ని బలహీనతగానే చదువుతారు. ఇది బలం సరిపోని పరిసరం: ఇక్కడ తీవ్రమైన ఆత్మనిగ్రహం కావాలి.

పాశ్చాత్య "బయటి" స్త్రీ

స్వేచ్ఛలో పెరిగిన ఆమె, చలిని జయించగలనని నమ్ముతూ వస్తుంది. కానీ ఈ చోటు ఆమెను విరిచేస్తుంది: ఒంటరితనం, ఇరుకైన

గదులు, అంతులేని మౌనాలు. స్థావరాలు సమూహాలు కావు, అవి యంత్రాంగాలు. పురుషులు రూపొందించిన యంత్రాంగం లోపల ఒక స్త్రీ మాయమవకుండా ఉండాలంటే పోరాడాలి.

ప్రపంచం అంచుకు ప్రయాణం

మా పక్కింటి Antonio, అందరూ Nino అని పిలిచేవాళ్లు, ఏళ్ల తరబడి నార్త్ కేప్ గురించి, అర్ధరాత్రి సూర్యుడి గురించి, చీకటి లేని నెలల గురించి మాట్లాడుతూనే ఉండేవాడు. అది అతను జేబులో దాచుకున్న కల, అసాధ్యమైనదేదో అన్నట్టు. మే నెలలో ఒక ఉదయం అతని ఇంటి బెల్ కొట్టి ఇంతే అన్నాను: "సూట్‌కేస్ సర్దుకో. గంటలో వస్తాను. 30 రోజుల్లో తిరిగి వస్తాం." అతను ఆశ్చర్యంగా, సంతోషంగా నన్ను చూశాడు. అతని భార్య ఆందోళనగా మా ప్రణాళిక ఏమిటని అడిగింది. "ఒక కలను వెంటాడటం," అని జవాబిచ్చాను.

కార్లో ఎక్కాం. మా భార్యలు మమ్మల్ని పిచ్చివాళ్లను చూసినట్టు చూశారు. కానీ ఈ ప్రయాణం నిజం. Nino అప్పటికే ప్రశ్నలతో నిండిపోయాడు. "మనం ఎక్కడికి వెళ్తున్నాం? ఎంత డబ్బు తెచ్చుకోవాలి?" "నిదానించు," అన్నాను. "54 గంటల్లో అక్కడుంటాం. కేవలం 5,000 కి.మీ. కొత్త Range Rover లో ఉన్నాం. ప్రయాణాన్ని ఆస్వాదించు."

ప్రతి 300 కి.మీ.కి ఆగాల్సి వచ్చేది: అతను నాకంటే పన్నెండేళ్లు పెద్దవాడు, అతనికి తన లయ ఉంది. నా దగ్గర నీళ్లు, ద్రవాలు ఉన్నాయి; అతనికి కాఫీ, శరీర అవసరాలు. మేం ఎంత ముందుకు వెళ్తే, అతను తన జీవితం గురించి అంత ఎక్కువ మాట్లాడాడు. ఆ అంతులేని రోడ్డు లేకపోతే నాకెప్పటికీ తెలియని విషయాలు.

కార్లో ఒంటరిగా ఉన్న ఇద్దరు మగవాళ్లు ఎప్పుడూ ఆడవాళ్ల గురించే మాట్లాడతారు. అతనికి తెలిసిన స్త్రీ అతని భార్య ఒక్కతే. నేను నవ్వాను. అతనికి ధైర్యం చెప్పాను: "మేమూ అంతే."

60 గంటలు డ్రైవ్ చేస్తూ నేనెలా మతి కోల్పోకుండా ఉంటానని అడిగాడు. రష్యా గురించి చెప్పాను, 22 ఏళ్ల వయసులో ఎప్పుడూ

కలవని ఒక స్త్రీని కలవడానికి 51 గంటలు డ్రైవ్ చేశాను. "దూరాలు హద్దులు కావు," అన్నాను, "అవి సాకులు. నాకెప్పుడూ సాకులు లేవు."

తెలుపులోకి చేరిక

నార్వేలోకి అడుగుపెట్టాం. రోడ్డు పక్కన ఒక హాస్టల్. కారును అక్కడ వదిలి స్లెడ్జ్‌లో ముందుకు వెళ్లాలి.

గైడ్ ఒళ్లంతా కప్పుకుని ఉంది, లోపలేముందో తెలియనంతగా. కళ్లజోడు తీసినప్పుడు ఆమె స్త్రీ అని తెలిసింది. ఒక నార్వే స్త్రీ, మౌనంగా, సూటిగా, మంచులా చల్లగా. Nino స్లెడ్జ్ మధ్యలో, ఆమె ముందు, 190 సెం.మీ. ఎత్తున్న నేను వెనకాల, చివర్లో.

ఇంకా పగటి వెలుగే. నా గడియారం సమయం చూపిస్తోంది, కానీ రాత్రో ఉదయమో చెప్పట్లేదు. అది అర్ధరాత్రి సూర్యుడు. మేం నార్త్ కేప్ చేరుకున్నాం.

Nino ఏడ్చాడు. నన్ను కౌగిలించుకున్నాడు. నవ్వుతూ అన్నాను, "జాగ్రత్త... మనం గేలమని జనం అనుకుంటారు." నవ్వుకున్నాం, కానీ మేం ప్రపంచం అంచున ఉన్నాం.

అప్పుడు వచ్చింది గడ్డకట్టించే చలి: –52°C.

అసలైన ఆర్కిటిక్‌లోకి ప్రవేశం

బట్టలు మార్చుకోవడానికి మమ్మల్ని ఒక లోహపు కంటైనర్‌లోకి తీసుకెళ్లారు. చాలా బరువైన, దూది నింపిన సూట్లు, క్లిష్టమైన జిప్పులతో మూసేవి.

గైడ్‌కు నేనే డబ్బు కట్టాను. Nino ను కొందరు మగవాళ్లతో ఒక ఇగ్లూలో వదిలారు; నన్ను మరో ఇగ్లూలో ఒక కుటుంబంతో వదిలారు: 70 నుంచి 80 ఏళ్ల మధ్య ఒక వృద్ధుడు, 30 నుంచి 50 ఏళ్ల మధ్య ముగ్గురు స్త్రీలు.

అది మూసుకుపోయిన ప్రపంచం. సరళమైనది. కర్కశమైనది.

ఆ మనిషి పక్కకు తప్పుకుని ఉన్నాడు. స్త్రీలు పని లయను నిలబెట్టారు. బాత్రూం అంటే ఇగ్లూకు ఐదు మీటర్ల దూరంలో ఒక గుట్ట: మలం నేలను తాకకముందే గడ్డకట్టేది. నా మొదటి మూత్రం పసుపు రంగు ఆర్కిటిక్ నక్షత్రమైంది. అది ఉత్తరం నాకు చెప్పిన నమస్కారం.

మధ్యవయసు స్త్రీ, Magi, కొంచెం ఇంగ్లీష్ మాట్లాడేది. మిగిలినదంతా సైగలు, కళ్లు, చేతులు. చలి భాష.

సూట్ ఎలా వాడాలో నాకు తెలియనప్పుడు, ఆమె ఏమీ ఆలోచించకుండా దాగి ఉన్న ఒక జిప్‌ను చూపించడానికి నా గజ్జల దగ్గర తాకింది. అందులో దురుద్దేశం లేదు, సిగ్గు లేదు: కేవలం పని. మనుగడ.

ఇగ్లూలో మూడు రోజులు

ఆహారం తెచ్చారు. పొగబెట్టిన చేప, పచ్చి చేప, కాడ్ చేప కాలేయం, తిమింగలం పొట్ట. ఇంకా షార్క్ ఉండలు. ఎంపిక లేదు. ప్రత్యామ్నాయం లేదు. ప్రకృతి ఇచ్చిందే అది.

తర్వాత ఒక ఎర్రటి ద్రవం తాగాను. వైన్ అనుకున్నాను. అది వడకట్టి, మరిగించి, తీపి కలిపిన తిమింగలం రక్తం. తాగేశాను. అంతకు ముందెన్నడూ అనుభవించని బలాన్ని ఇచ్చింది. ఒక ఆదిమ శక్తి. కొకైన్ అనుకున్నాను. కాదు. అది శరీరంలోకి ప్రవేశిస్తున్న ఉత్తరం.

స్త్రీలు నన్ను గమనిస్తున్నారు. వృద్ధుడు వేటకు వెళ్లాడు. నేను విశ్రాంతి తీసుకుంటూ రక్తం తాగాను. ఫోన్ లేకుండా, ఇంటర్నెట్ లేకుండా, కంప్యూటర్ లేకుండా, Nino లేకుండా మూడు రోజులు. నేనూ వాళ్లూ మాత్రమే.

రాత్రి లేదు. ఉన్నదల్లా వెలుగు, నిప్పు, మంచు, ఊపిరి.

ముగ్గురు స్త్రీలూ నిద్రకు పడుకున్నారు. నేను చోటు వెతుక్కున్నాను. అందరికంటే చిన్నది చేయి ఎత్తి దగ్గరకు రమ్మని సైగ చేసింది. వాళ్లు పకపకా నవ్వారు. నాకు అర్థం కాలేదు. నేను వాళ్ల “క్రిస్మస్” అన్నారు.

నన్ను స్వీకరించారని చెప్పే పద్ధతి అది.

కృతజ్ఞతగా కొంత డబ్బు ఇవ్వబోయాను. వాళ్లు నిరాకరించారు. ఒక కౌగిలింత మాత్రమే కావాలన్నారు. ఇంకా దగ్గరైనట్టు అనిపించడానికి Calabria మాండలికంలో కొన్ని మాటలు.

అక్కడే నిజమైన కానుకల విలువ అర్థమైంది: కొనలేనివి, అమ్మలేనివి.

గైడ్ వీడ్కోలు

మూడు రోజుల తర్వాత గైడ్ వచ్చింది. ఆ ముగ్గురు స్త్రీలతో గంటసేపు మాట్లాడింది. నేను బయట ఉన్నాను. వాళ్లేం మాట్లాడుకుంటున్నారో నాకు అర్థం కాలేదు. అది నా విషయం కాదు. అది వాళ్ల భాష, వాళ్ల ప్రపంచం, వాళ్ల చట్టం.

కంటైనర్‌లో నేను బట్టలు విప్పుతుండగా గైడ్ లోపలికి వచ్చింది. కుతూహలంగా. సూటిగా. ఉత్తరాది మనిషిలా. నన్ను గట్టిగా కౌగిలించుకుంది. ముద్దు పెట్టుకుంది. ఆమె చర్మం పాలంత తెల్లగా ఉంది. ఆమె కళ్లు ఆగస్టు ఆకాశమంత నీలంగా ఉన్నాయి.

తనను తీసుకుపొమ్మని అడిగింది. ఆ ప్రపంచం నుంచి బయటపడటానికి ఏదైనా చేసేది.

గౌరవంగా నవ్వాను. నేను చేయలేను. చేయకూడదు కూడా.

ఆమెకు ఒకే ఒక వాగ్దానం ఇచ్చి వచ్చాను: “నీకు ఏదైనా అవసరమైతే, నాకు ఉత్తరం రాయి. సాయం చేస్తాను.” ఆమె డబ్బు కూడా నిరాకరించింది. ఆమె అందమైన స్త్రీ, కానీ ఒంటరి. దూరం నుంచి కనిపించని ఒంటరితనం. చలి క్షమించని ఒంటరితనం.

ఇంటికి తిరుగు ప్రయాణం

Nino ను తీసుకురావడానికి వెళ్లాం. అతను పులకించిపోయాడు. తిరిగి వెళ్లాలని లేదతనికి. కానీ అతని భార్యతో నాకు మాట ఉంది.

తన మూడు రోజుల గురించి అందరికీ చెప్పాడు. నేను మౌనంగా ఉన్నాను. నేనెప్పుడూ ఆ మనిషితో ఏదీ పంచుకోలేదు. కాగితంతో

మాత్రమే.

అలా, Nino తన ప్రపంచానికి తిరిగి వెళ్తుంటే, నేను అప్పటికే మరో ప్రపంచం వైపు దారిలో ఉన్నాను. మరో గమ్యం. మరో పరిచయం.

స్వాగతం.

ముగింపు

ఉత్తరం మిమ్మల్ని తీసుకుపోదు: మిమ్మల్ని మార్చేస్తుంది. పైగా ఎప్పటికీ

మిమ్మల్ని పూర్తిగా తిరిగి ఇవ్వదు. మగవాళ్లు వెలుగు, మౌనం, ఫోటోలు, కలలు వెతుక్కుంటూ ఉత్తర ధ్రువానికి వస్తారు. స్త్రీలు బతకడానికి అక్కడే ఉండిపోతారు.

మగవాళ్లు తాము చూసినదాన్ని చెబుతారు. స్త్రీలు తాము అనుభవించినదాని గురించి మౌనంగా ఉంటారు.

మగవాళ్లు తిరిగి వెళ్తారు. స్త్రీలు ఉండిపోతారు. చలిలో, మంచు ఇళ్లలో, ఎవరికీ వినిపించని మౌనాల్లో ఉండిపోతారు. తమను గౌరవించని సమూహాలను నిలబెట్టడానికి ఉండిపోతారు. పిల్లలను, వృద్ధులను, అపరిచితులను కాపాడటానికి ఉండిపోతారు. కనిపించకుండా ఉండిపోతారు.

అక్కడి నుంచి నేను ఒకే ఒక జ్ఞాపకం తెచ్చుకున్నాను: అందమైన, నమ్మలేనంత అందమైన ఒక స్త్రీ, కానీ ఒంటరి. ప్రేమ కోణంలో కాదు. మానవ కోణంలో. విషాద కోణంలో.

ఆలోచన

ఉత్తరం శరీరాన్ని చంపదు. ఉనికిని చంపుతుంది. మిగిలేది తెలుపు: స్త్రీలు ఒకేసారి జీవిస్తూ, మాయమవుతూ ఉండే చోటు.

అందుకే నేను రాస్తాను. ఎందుకంటే తీవ్రమైన ప్రదేశాలు తమ కథను తామే చెప్పుకోవు. వాటి గుండా ప్రయాణించేవాళ్లకు మౌనంగా ఉండే విలాసం లేదు.

నేను కాదు. నేను కాదు. నా నేల నాకు జన్మనిచ్చింది, మిగతా ప్రపంచం నన్ను అతిథిగా కాదు, కుటుంబ సభ్యుడిగా ఆహ్వానిస్తుంది.

ఉత్తరం సంపూర్ణ తెలుపు నుంచి, నేను అమెరికా సంయుక్త రాష్ట్రాల సంపూర్ణ గందరగోళంలోకి దిగాను.

అమెరికా సంయుక్త రాష్ట్రాలు

అసాధ్యమైన బాధ్యత

పద్దెనిమిది సంవత్సరాలు ఒక అమెరికన్ కంపెనీలో పనిచేస్తే, ప్రపంచంలో మరే కంపెనీ ఇవ్వలేనిది మీకు దక్కుతుంది: ఒక పని సంస్కృతి, విధానాలు, స్పష్టమైన లక్ష్యం, సిద్ధాంతం కాని విలువల వ్యవస్థ—అవి రోజువారీ ఆచరణ. వాటిని మీకు వివరించరు; మీ కోసం నిర్మిస్తారు. అదీ మీ అనుమతి అడగకుండానే.

న్యూయార్క్ కార్యాలయంలో ఉన్నప్పుడు, నేనెప్పుడూ ఊహించని ఒక పనిని నాకు అప్పగించారు. పదోన్నతి కాదు. బదిలీ కాదు. ఒక ప్రయోగం.

అమెరికా సంయుక్త రాష్ట్రాల లోపల మానవ సంబంధాల ఒక నమూనాను ధ్రువీకరించడానికి రూపొందించిన ఒక రహస్య కార్యక్రమం. వాళ్లు మేనేజర్లను, మనస్తత్వవేత్తలను, శిక్షకులను ఎంచుకోలేదు. ఒక రకమైన వాస్తవ ప్రపంచ అనుభవం ఉన్న మనుషులను ఎంచుకున్నారు. నా పేరు బయటికి వచ్చింది—నేను పద్దెనిమిదేళ్లు అమ్మకాల్లో ఉన్నప్పటికీ. వాళ్లు చూస్తున్నది పదవిని కాదు: మనసును.

పరీక్షను వివరించడం సులభం, పూర్తి చేయడం మహా కష్టం:

ఒక సంవత్సరంలో అమెరికాలోని 50 రాష్ట్రాలనూ సందర్శించాలి, నగరాలను నేనే ఎంచుకోవాలి, ఒక్కో దాంట్లో కనీసం ఒక వారం ఉండాలి.

చివరి రెండు వారాలు తప్పనిసరి సెలవు. ఖర్చులన్నీ వాళ్లే భరిస్తారు. నేను కేవలం జీవించాలి, గమనించాలి, అర్థం చేసుకోవాలి, ప్రతి సోమవారం ఒక నివేదిక పంపాలి. మానవీయమైన, పొడిగా, ఖచ్చితమైన కథనం.

ఒప్పందంపై సంతకం చేశాను. ఇంట్లో చెప్పాను. వాళ్లేమీ అడగలేదు. నెలవారీ సరుకులు వచ్చాయా అని మాత్రమే తెలుసుకోవాలనుకున్నారు. నేను అమెరికాలో ఒక సంవత్సరాన్ని ఎదుర్కోబోతున్నాను. వాళ్లు, ఎప్పటిలాగే, వచ్చే నెలను ఎదుర్కొంటున్నారు.

ముందు జాగ్రత్తగా, నా జీతాన్ని నేరుగా ఇటలీలోని నా బ్యాంకు ఖాతాలో జమ చేశారు. అది నాకు మర్యాదగా చెప్పే పద్ధతి: "పిచ్చి పనులేమీ చేయకు. నీ దగ్గర ఉన్నదానితో బతుకు. నువ్వు నిజంగా ఎవరో చూద్దాం."

పదిహేను సంవత్సరాల తర్వాతే నా అసలు నివేదికలు, విశ్లేషణలు, నా గురించి వాళ్లు సేకరించిన సామగ్రి నాకు అందుబాటులోకి వచ్చాయి. ఈ పుస్తకం అక్కడి నుంచే పుట్టింది. దీన్ని ప్రచురించడానికి అనుమతి పొందాను, ఒకే ఒక షరతుతో: దీన్ని పురమాయించిన కంపెనీ పేరు ఎప్పటికీ చెప్పకూడదు.

పర్వాలేదు. ఈ కథ లోగోల గురించి కాదు. స్వయంగా అనుభవిస్తే తప్ప అర్థం చేసుకోవడం అసాధ్యమైన ఒక దేశంలో ఉన్న ఒక మనిషి గురించి.

అన్నిటికంటే దూరమైన చోటు నుంచే మొదలుపెట్టనా?

తార్కికమైన ఎంపిక అంచుల నుంచి మొదలుపెట్టడం, మధ్య నుంచి కాదు. రెండు సరళమైన కారణాల వల్ల:

1. ప్రయోగానికి నేను తాజాగా ఉన్నాను: పూర్తి స్పష్టత, గరిష్ఠ శ్రద్ధ.

2. చివరి అంచు నుంచి మొదలుపెడితే దారిని సరిదిద్దుకుంటూ ప్రయాణాన్ని శుభ్రంగా ముగించవచ్చు.

నేను బోస్టన్‌లోనో చికాగోలోనో మొదలుపెట్టాల్సిన అవసరం లేదు. ఒక సరిహద్దు దగ్గర మొదలుపెట్టాలి. కాగితం మీద మాత్రమే అమెరికా అయిన చోటు నుంచి.

అలాస్కా రాజధాని జూనోను ఎంచుకున్నాను. ఒంటరిగా విసిరేసినట్టున్నది. పడవ లేదా విమానంలో మాత్రమే చేరగలిగేది. ఎవరికీ చెందని నగరం. మొదలుపెట్టడానికి సరైన చోటు.

వనరులను సద్వినియోగం చేయడం

బయలుదేరే ముందు, ఒక అమెరికన్ అన్నిటికంటే ఎక్కువగా గౌరవించే పని చేశాను: పర్యాటకుడిలా కాకుండా ఒక ప్రొఫెషనల్‌లా నన్ను నేను సిద్ధం చేసుకున్నాను.

దేశీయంగా అతిపెద్ద నెట్‌వర్క్‌లు ఉన్న, అత్యంత ప్రసిద్ధమైన మూడు విమానయాన సంస్థలకు ఫోన్ చేశాను. గంటలోపే, 60% తగ్గింపుతో యాభై దేశీయ విమాన ప్రయాణాల బుక్‌లెట్ కొన్నాను.

కాల పరిమితి లేదు. రోజుల పరిమితి లేదు. ఆంక్షలు లేవు. ఒకే ఒక షరతు: ఒక సంవత్సరంలోపు వాడుకోవాలి.

హోటల్ గొలుసులతో, Uber టాక్సీలతో, కార్ రెంటల్ కంపెనీలతో కూడా అదే చేశాను, తర్వాత మజిలీల, పద్ధతుల సరైన ప్రణాళిక సిద్ధం చేశాను, కానీ సమయాలది కాదు.

నేను సిద్ధంగా ఉన్నాను.

అది నా మొదటి నిజమైన విజయం. నాకు కదలడం తెలుసనడానికి మొదటి సంకేతం. అమెరికా ఎదురుచూసేవాళ్లను కాదు, పని చేసేవాళ్లను సత్కరిస్తుంది.

కంపెనీ ఆ లావాదేవీని చూసినప్పుడు, అమెరికన్ సంస్కృతి ఎప్పుడూ చేసే పనే చేసింది: విశ్వసనీయతను తనిఖీ చేసింది.

ఒక సంవత్సరం పాటు నిరంతర ప్రయాణాన్ని నేను నిర్వహించగలనా? ఊహించని సంఘటనలను, దూరాలను, అత్యవసర పరిస్థితులను ఎదుర్కోగలనా? నేను స్వతంత్రుడినేనా?

అందుకే, బయలుదేరే ముందు, మరో కీలకమైన విషయాన్ని సరిచేశాను:

నా క్రెడిట్ కార్డుపై నెలకు కనీసం $100,000 పరిమితి ఉండేలా చూసుకున్నాను.

అది ఖర్చు పెట్టడానికి కాదు. మేం దాన్ని నిర్వహించగలమని నిరూపించడానికి. అమెరికన్లు ఇలాగే ఆలోచిస్తారు: మీకు స్వయంప్రతిపత్తి లేకపోతే, స్వేచ్ఛ లేదు. స్వేచ్ఛ లేకపోతే, మిమ్మల్ని అంచనా వేయలేరు.

ఆ క్షణం నుంచి, కార్యక్రమం ఇక ఒక అప్పగింత కాదు. అది ఒక లక్ష్యం.

ఇక ఇప్పుడు నిజంగా ప్రయాణిద్దాం

అలాస్కా భౌగోళికంగా మాత్రమే అమెరికా సంయుక్త రాష్ట్రాల్లో భాగం. అది మరో ప్రపంచం.

అది స్త్రీలు జాడ లేకుండా మాయమయ్యే చోటు. ఫిర్యాదు ఎప్పటికీ గమ్యం చేరని చోటు. నగరాలు ఒక ఆటవిక ఖండం మధ్యలో నాగరికమైన దీవులు మాత్రమే అయిన చోటు.

జూనో నా మొదటి పరీక్ష: దేశంలోని మిగతా ప్రాంతాలతో కలిపే రోడ్డు ఒక్కటీ లేని రాజధాని నగరం. అమెరికాలా అనిపించని అమెరికా ముక్క.

ఇక్కడ ఒకటి అర్థం కావడం మొదలైంది: ఈ ప్రయాణం భౌగోళికం కాదు. మానవీయం.

బ్లాక్ 1 (సంపుటం I)

అలబామా – అలాస్కా – అరిజోనా – ఆర్కాన్సస్ – కాలిఫోర్నియా – కొలరాడో – కనెక్టికట్ – డెలావేర్ – ఫ్లోరిడా – జార్జియా

బ్లాక్ 2 (సంపుటం II)

హవాయి – ఐడహో – ఇల్లినాయిస్ – ఇండియానా – అయోవా – కాన్సస్ – కెంటకీ – లూయిసియానా – మెయిన్ – మేరీల్యాండ్

బ్లాక్ 3 (సంపుటం III)

మసాచుసెట్స్ – మిషిగన్ – మిన్నెసోటా – మిసిసిపీ – మిస్సోరీ – మోంటానా – నెబ్రాస్కా – నెవాడా – న్యూ హాంప్‌షైర్ – న్యూ జెర్సీ – న్యూ మెక్సికో

బ్లాక్ 4 (సంపుటం IV)

న్యూయార్క్ – వాషింగ్టన్

బ్లాక్ 5 (సంపుటం V)

నార్త్ కరోలినా – నార్త్ డకోటా – ఒహాయో – ఓక్లహోమా – ఒరెగాన్ – పెన్సిల్వేనియా – రోడ్ ఐలాండ్ – సౌత్ కరోలినా

బ్లాక్ 6 (సంపుటం VI)

సౌత్ డకోటా – టెన్నెసీ – టెక్సాస్ – యూటా – వెర్మాంట్ – వర్జీనియా – వెస్ట్ వర్జీనియా – విస్కాన్సిన్ – వయోమింగ్ అలబామా అలబామా కేవలం అమెరికా సంయుక్త రాష్ట్రాల దక్షిణ ప్రాంతం కాదు. ఎప్పటికీ చల్లారని చరిత్ర ముక్క అది. ఇక్కడ బానిసత్వం ఒక అధ్యాయం కాదు: అది ఒక నీడ. జాతి వివక్ష ఒక జ్ఞాపకం కాదు: అది ఒక మచ్చ. విశ్వాసం ఓదార్పు కాదు: అది అదుపు. ఈ రాష్ట్రంలో ప్రతిదీ బరువే. వేడి బరువు. కుటుంబం బరువు. సంప్రదాయం అన్నిటికంటే ఎక్కువ బరువు. మతం గొంతు చుట్టూ బెల్టులా బిగుసుకుంటుంది. సమూహాలు గమనిస్తాయి, తీర్పు చెబుతాయి, గుర్తుంచుకుంటాయి. ఏదీ నిజంగా మరిచిపోబడదు. ఏదీ నిజంగా క్షమించబడదు. వీటన్నిటి మధ్యా స్త్రీలు ఉన్నారు. పేరు కూడా చెప్పకుండానే ఇళ్లకు ఇళ్లు నడిపే స్త్రీలు. మూడు షిఫ్టులు పనిచేసి, పిల్లలను సిద్ధం చేయడానికి తెల్లవారుజామునే లేచే స్త్రీలు. ఆదివారం చర్చిలో ప్రార్థించి, సోమవారం మౌనంగా వణికే స్త్రీలు.

భర్తలు పనితో అలసిపోయిన, లేదా మగవాళ్లు ఏ పనీ చేయని స్త్రీలు. ఒకే రోజులో తల్లులు, కూతుళ్లు, అమ్మమ్మలు, జీవితానికి మూలస్తంభాలు అయ్యే స్త్రీలు.

అలబామా స్త్రీల జీవితం ఒక నిరంతర లోలకం:

– కొందరు పెళ్లి చేసుకోవడానికి, పారిపోవడానికి, త్వరగా ఎదిగిపోవడానికి చిన్న వయసులోనే ఇల్లు వదిలి వెళ్తారు

– కొందరు విడాకుల వల్ల, పోయిన ఉద్యోగం వల్ల, నోరు మూయించిన హింస వల్ల తిరిగి వస్తారు

వాళ్లు కొలిమిలో కాలిన స్త్రీలు. బలహీనులు కాదు. తిరుగుబాటుదారులు కాదు. బాధితులు కాదు.

కొలిమిలో కాలినవాళ్లు.

వాళ్ల ప్రతిఘటన మౌనమైనది, కానీ సంపూర్ణమైనది. కూలిపోలేనివాళ్ల బలం అది, ఎందుకంటే వాళ్లను లేపడానికి ఎవరూ ఉండరు.

డైనర్ వెయిట్రెస్

కాఫీ, వేపుళ్ల వాసన వచ్చింది. వెంటనే ఎక్కడైనా వర్తించే ఒక నియమం గుర్తొచ్చింది: ఒక చోటు ఎంత పేదగా కనిపిస్తే, తిండి అంత బాగుంటుంది. ఈ నిజాలు నేను రోడ్డు మీద నేర్చుకున్నాను. అవి నన్నెప్పుడూ మోసం చేయలేదు.

ఆమె పేరు Carol.

బంగారు రంగు జుట్టు—సహజమైనదో కాదో—పొడైపోయిన చేతులు, చటుక్కున వచ్చే నవ్వు, కాంతి లేని కళ్లు. అందరికీ అదే అలసిన సొగసుతో వడ్డించేది. ఎవరూ ఆమెను నిజంగా చూడలేదు.

నేను చూస్తాను. పనిచేస్తున్న ఒక దేవతను చూసినప్పుడు, పలకరించి ఒక నవ్వు ఇవ్వకుండా ఉండలేను. నేను చేయగలిగింది అంతే. ఆమె నన్ను టేబుల్ దగ్గరకు తీసుకెళ్లింది. “ఏం తింటారు?” అని అడిగింది.

మేం ఇటలీలో ఉండి ఉంటే, నా నిజం నేను చెప్పేవాణ్ణి. అయినా ప్రయత్నించాను:

"నాకు నువ్వు కావాలి."

ఆమె ఏ భావమూ లేకుండా నన్ను చూసింది. లేదా అర్థం కానట్టు నటిస్తూ—అంతా అర్థమైనప్పుడు ఏమీ అర్థం కాలేదని చెప్పే కొందరు స్థానికుల్లా. మళ్లీ చెప్పడం వృథా. అప్పుడు ఆర్డర్ ఇచ్చాను:

హాట్ డాగ్. బీర్. ఒక బ్లాక్ అమెరికన్ కాఫీ, డెజర్ట్‌తో.

ఆమెలో కుతూహలం రేపాను. ఆమె కదలికల్లో అది కనిపిస్తోంది. కొన్ని నిమిషాల తర్వాత తిరిగి వచ్చింది: "నా షిఫ్ట్ పది నిమిషాల్లో అయిపోతుంది... కూర్చోవచ్చా?"

సరేనన్నాను.

ఎప్పుడూ విశ్రాంతి తీసుకోని మనిషిలా వంగిన వీపుతో కూర్చుంది. నా కళ్లలోకి చూసి, ఏ నాటకీయతా లేకుండా అంది:

"బలవంతంగా ఈ పని చేస్తున్నాను. నా భర్త ఇరాక్‌లో చనిపోయాడు. నాకు పిల్లలు లేరు, బంధువులు లేరు. ఇక వీధి... అది నాకు పని కాదు."

నేను జవాబివ్వలేదు. కొన్నిసార్లు మాటే అవమానం. ఆమె చేయి పట్టుకున్నాను. గట్టిగా ఒక్కసారి నొక్కాను. పొడిగా, శుభ్రంగా ఒక సంజ్ఞ.

ఆమె అరచేతిలో వంద డాలర్లు పెట్టి వచ్చేశాను.

లేచాను. బయటికి వెళ్లాను. వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా. కానీ అద్దంలోంచి ఆమెను చూశాను. ఆశ్చర్యపోయినట్టు, గాయపడినట్టు, కృతజ్ఞతతో నిండినట్టు ఒక్కసారిగా లేచి నిలబడింది. బయటికి రాని ఏదో మాటతో తడబడుతోంది.

అక్కడే Carol జీవితం గురించిన నిజం నాకు అర్థమైంది:

ఆమె ఎప్పుడూ కూర్చోదు.

గాస్పెల్ గాయని

అది మిగతా అన్ని ఆదివారాల్లాంటి ఒక ఆదివారం. నా ఆధ్యాత్మిక కోణాన్ని తాకాలనిపించింది, అలబామాలో అంటే చర్చికి వెళ్లడం. అక్కడ విశ్వాసం మతం కాదు: అది ఒక వేదిక.

వేడి వల్ల బార్లా తెరిచి ఉంచిన ముందు ద్వారం గుండా నేను లోపలికి అడుగుపెట్టేసరికి పాస్టర్ తన ప్రసంగం ముగిస్తున్నాడు. పక్క ద్వారం ఎంచుకోలేదు. ఆ చిన్న సమూహంలో నా రాక అందరి కంటా పడాలనుకున్నాను.

ఆయన నన్ను చూసి గట్టిగా అన్నాడు, “స్వాగతం, అపరిచితుడా.” నేను జవాబిచ్చాను, “మీకూ స్వాగతం.”

కూర్చున్నాను. ఆర్గన్ కంపించడం మొదలైంది: ఎవరూ ప్రసిద్ధులు కాకపోయినా నాకు అరీతా ఫ్రాంక్లిన్‌ను గుర్తుచేసే ఆ హెచ్చు స్థాయి, సుపరిచితమైన శబ్దం, ఆ “అమెరికన్ దెయ్యం”. అప్పుడు ఆమె ప్రవేశించింది.

ఆమె గొంతు పాడలేదు: బంధాలు తెంచుకుంది.

ఆమె ఆఫ్రికన్ అమెరికన్, గుర్తించకుండా పోయే రకం కాదు, జీవితం ఒక మనిషిని నలిపేసినప్పుడు మనిషి ఏం చేయగలడో గుర్తుచేయడానికి విధి మీ ముందు ఒక్కసారే నిలబెట్టే రకం. ఆమె గొంతు అపారమైనది. ఆమె జీవితం చిన్నది. ఊపిరి పీల్చుకోవడానికి ఆదివారాల్లో పాడేది. బతకడానికి వారమంతా మౌనంగా ఉండేది.

అది ముగిశాక, ఏమీ జరగనట్టు జనం వెళ్లిపోవడానికి లేచారు. నేను దగ్గరకు వెళ్లాను. ఆమె ఆశ్చర్యపోయింది: అక్కడ గాస్పెల్ గాయనికి ఎవరూ కృతజ్ఞతలు చెప్పరు. అది గాలికి కృతజ్ఞతలు చెప్పడం లాంటిది: అందరూ దాన్ని సహజమనుకుంటారు.

ఆమె చేయి కలిపాను. ఉన్నత కుటుంబాల స్త్రీల కోసమే ఉంచే రకమైన ఒక చిన్న గిన్నె ఇచ్చాను. ఎందుకంటే ఆమెకు అన్నీ ఉన్నాయి, లేదా దాదాపు అన్నీ. ఆమెకు కావలసింది నేనే. ఒక్క నిమిషం పాటు, నేను అక్కడ ఉన్నాను.

"మీరెవరు?" అని అడిగింది. నేను జవాబిచ్చాను, "మీ కోసమే పైకప్పు నుంచి దిగి వచ్చిన దేవదూతల్లో నేనొకణ్ణి. మీ వల్లే ఈ రోజు నేను మనిషిగా మిగిలాను. నేనెప్పటికీ తిరిగి వెళ్లను."

ఆమె నవ్వింది. మంచి సంకేతం. నేనేమీ అమ్మడం లేదు. ఏమీ వెతకడం లేదు. గ్రహిస్తున్నాను. ఎప్పటిలాగే.

ఆమె కుతూహలం ఒక ప్రశ్నగా పేలబోతోంది, కానీ నేను అప్పటికే బయటికి దారి తీస్తున్నాను. అప్పుడు అది జరిగింది.

ఆమె గొంతు నన్ను పిలిచింది: "సర్! సర్! అపరిచితుడా!" గాలితో, బాధ కాని ఏదో దానితో నిండిన పెద్ద కేక.

నేను వెనక్కి తిరగలేదు. సాయం కోసం వేసే కేకకూ, "ఎందుకు" అని వేసే కేకకూ తేడా నాకు తెలుసు. అది ఒక "ఎందుకు". దానికి జవాబు అవసరం లేదు. నా కానుక ఆమె పాదాల దగ్గరే ఉండిపోయింది. అది నా గుర్తు. ఎవరూ ఎప్పుడూ చప్పట్లు కొట్టని తన మిగతా జీవితం గురించి ఆమె రాసుకుంటుంది.

కాలేజీ విద్యార్థిని

ఆమె పుస్తకాల మధ్య, సూక్ష్మమైన వివక్ష మధ్య జీవించేది. అక్కడ ప్రొఫెసర్ అయిన నా మాజీ సహోద్యోగిని కోసం ఎదురుచూస్తూ నేను క్యాంపస్ బయట కూర్చున్నాను. క్యాంపస్ నిండా అటూ ఇటూ పరిగెత్తుతూ, నవ్వుతూ, ఎవరూ తమను గమనించట్లేదని నటిస్తున్న పిల్లలే. ఆమె కాదు. ఆమె గమనిస్తోంది.

నా మాజీ సహోద్యోగిని వచ్చినప్పుడు, నన్ను గట్టిగా కౌగిలించుకుంది. విద్యార్థిని ఆ దృశ్యాన్ని చూసింది. చూపు తిప్పుకోలేదు. ఆ కౌగిలింతను తిరిగి ఇస్తూ నేను ఆమెనే చూశాను. ఆమెను మాత్రమే.

ప్రొఫెసర్ వేరే పనులకు హడావుడిగా వెళ్లాల్సి వచ్చింది. ఒక చిన్న వీడ్కోలుతో, జ్ఞాపకాల గాలితో నన్ను ప్రాంగణం మధ్యలో వదిలి వెళ్లింది. నేను విద్యార్థిని పక్కన, ఫౌంటెన్ అంచున కూర్చోవడానికి

వెళ్లాను. ఆమె నవ్వింది. ఆహ్వానమూ కాని, ఆత్మరక్షణా కాని నవ్వుల్లో ఒకటి: అవి నిజం.

“నీ కలలేమిటి?” అని అడిగాను. “నువ్వు చిన్నదానివి, తెలివైనదానివి... పైగా పిచ్చెక్కించేంత అందంగా ఉన్నావు.”

ఆమె సిగ్గుపడలేదు. పొంగిపోలేదు. వాస్తవంతో జీవించడం నేర్చుకున్న మనిషిలా క్లుప్తంగా జవాబిచ్చింది:

“దక్షిణం నుంచి పారిపోవాలని కలలు కంటాను.

కానీ దక్షిణం నా వెంట అన్నిచోట్లకూ వస్తుంది.”

నేను తల ఊపాను. “నేనెక్కడి నుంచి వచ్చానో తెలుసా?” ఆమె తల అడ్డంగా ఊపింది. “దక్షిణ ఇటలీ.” ఒక్క క్షణం ఆగింది. తర్వాత నవ్వింది. బరువులోకి ఒక కిటికీ తెరిచే రకమైన చిన్న నవ్వు.

మేం కొంచెమే మాట్లాడుకున్నాం. కానీ అది చాలు.

“మనం గుర్తింపుతో, గతంతో, అంచనాలతో పోరాడటానికే పుట్టాం,” అని ఆమెతో అన్నాను. “మారమని ఎప్పుడూ ఇతరులను అడుగుతాం, కానీ నిజమైన మార్పు మనలోనే మొదలవుతుంది.”

అతను చిన్నవాడు. కానీ అతను మోస్తున్న బరువు చిన్నది కాదు. దాన్ని గౌరవంగా మోశాడు.

వెళ్లే ముందు, ఉపన్యాసమో వాగ్దానమో కాని ఏదైనా ఆమెకు వదిలి వెళ్లాలనుకున్నాను. కేవలం నిజం.

“గుర్తుంచుకో, అమ్మాయీ:

మగవాడికి స్త్రీ ఎలాగో, ఉత్తరానికి దక్షిణం అలాగ.”

ఆమె నన్ను చూసింది. అర్థం చేసుకుంది. ఇంకేమీ అవసరం లేదు.

నేను లేచి నిలబడ్డాను. “బై. ఆల్ ది బెస్ట్.”

ఆమె జవాబివ్వలేదు. నవ్వింది అంతే. ఆ నవ్వులో క్యాంపస్ మొత్తానికంటే ఎక్కువ భవిష్యత్తు ఉంది.

ఆధునిక తోటల స్త్రీ

రాష్ట్ర వాణిజ్య మండలి అధ్యక్షుడితో నాకు అపాయింట్‌మెంట్ ఉంది. గతంలో నేను ఇటలీలో కౌన్సిలర్‌గా పనిచేశాను, కొన్ని సంస్థాగత పద్ధతులు మళ్ళీ చూడగానే ఠక్కున గుర్తొస్తాయి. ఆయన పొడవుగా, సన్నగా, హుందాగా ఉన్నాడు. బంగారు గడియారం. పాతకాలపు సంపదకు చెందిన సూక్ష్మమైన పరిమళం. ప్రదర్శించని రకం: ధరించే రకం. ఎందుకంటే ఇక్కడి ధనవంతుల నుంచి డబ్బు వాసన రాదు. అన్నిటి వాసనా వస్తుంది.

ఆయనకు తన రాష్ట్రం అంటే గర్వం. మితిమీరిన గర్వం. అలబామా ఆర్థిక వ్యవస్థే దేశం మొత్తాన్ని నిలబెడుతోందని నమ్మిన ఆయన, దాన్ని నిరూపించడానికి నన్ను ఒక పత్తి తోటకు తీసుకెళ్లాలని నిర్ణయించుకున్నాడు. ముందు నేల. తర్వాత ప్రాసెసింగ్. తర్వాత ఆధునిక వ్యవసాయ పరిశ్రమ, సంకెళ్లను తీసేసి అవే లయలను ఉంచేసిన పరిశ్రమ.

అక్కడే నేను ఆమెను చూశాను.

ఎండ ఆమె వీపును కాలుస్తోంది. ఆమె కదలికలు భయంకరంగా నెమ్మదిగా, ఖచ్చితంగా, ఒక్క ఫిర్యాదు లేకుండా ఉన్నాయి. ఆమె పూర్తి యుక్తవయసులో ఉన్న స్త్రీ, అలసట చెక్కినట్టున్న ముఖంతో. ఆమె భుజాల మీద ఆమె కుటుంబం. ఆమె చర్మం ముడతలు పడింది. ఆమె కళ్లు కఠినంగా ఉన్నాయి. ఎప్పుడూ, ఏనాడూ పొరపాటుకు తనకు తాను అనుమతివ్వని మనిషి వేగం.

కార్మికులతో మాట్లాడవచ్చా అని అధ్యక్షుణ్ణి అడిగాను. “ఇంకా బాగా అర్థం చేసుకోవాలని” ఉందన్నాను. ఒక సాకు. నేను ఆమెతో మాత్రమే మాట్లాడాలనుకున్నాను.

దగ్గరకు వెళ్లాను. ఆమె మోకరిల్లి నా చేతిని ముద్దాడింది. ఒక పురాతన సంజ్ఞ, చోటుకు తగనిది, కాలానికి తగనిది. వెంటనే ఆమెను ఆపాను.

“లేచి నిలబడు,” అన్నాను. “నేను బిషప్‌ని కాను. పోప్‌ని కూడా కాను. నీలాంటి ఒక మామూలు మనిషిని.”

అతను జవాబివ్వలేదు. నిజంగా చూసే స్తోమత లేనివాళ్లు చూసినట్టు, నన్ను అతి కష్టం మీద చూశాడు. కొన్ని క్షణాలు మౌనంగా ఉన్నాను. తర్వాత వెళ్లిపోయాను. కానీ అది అయిపోలేదు.

మరుసటి రోజు ఒంటరిగా తిరిగి వెళ్లాను. చుట్టూ రాజకీయ నాటకం లేకుండా ఆమెను మళ్లీ చూడాలనుకున్నాను.

కార్మికులు బయటికి వచ్చేవరకు ఎదురుచూశాను. నన్ను చూడగానే ఆమె కళ్లు దించుకుంది. సిగ్గు. గౌరవం. అణచిపెట్టుకున్న మాట్లాడాలనే కోరిక.

ఏదీ రుద్దకుండా, ఒక నెమ్మదైన సంజ్ఞతో ఆమెను ఆపాను. ఆమె దక్షిణాది దాగి ఉన్న కొనసాగింపుకు ముఖం: ఎప్పటికీ చెరిగిపోని పురాతన కష్టం. కేవలం మరింత బాగా దాచబడినది.

ఆమె చేయి పట్టుకున్నాను. నేనెప్పుడూ వెంట తీసుకెళ్లే పాద్రే పియో చిన్న ఫోటో ఒకటి ఆమె చేతిలో పెట్టాను. దాని వెనక ఇలా రాశాను:

“బాధ గడిచిపోగానే మరిచిపోలేం.

క్షమించినప్పుడే అది మరుపుకు వస్తుంది.”

ఇంకేమీ చెప్పలేదు. అవసరం లేదు. ఇతరులకు కనిపించని చిన్న సంజ్ఞతో ఆమె తల ఊపింది. కానీ నాకు, అదే సర్వస్వం.

ముగింపు – అలబామా

అలబామా ఒక రాష్ట్రం కాదు: అది ఒక తీర్పు. గతం గడిచిపోని, వర్తమానం అనుమతి అడగని చోటు. అన్నీ ఇంకా రెండు గీతల మీదే రాసి ఉన్నాయి: ఎవరు నిలబడతారు, ఎవరు పడిపోతారు. ఎప్పుడూ, నిలబడేది ఒక స్త్రీయే.

నాలుగు వేర్వేరు ముఖాలు చూశాను, కానీ నిజం ఒక్కటే: ఎప్పుడూ కూర్చొని వెయిట్రెస్, ఊపిరి పీల్చుకోవడానికి పాడే గాస్పెల్ గాయని,

తనను వెంటాడే దక్షిణం నుంచి పారిపోవాలని కలలు కనే విద్యార్థిని, పురాతన కష్టానికి వారసురాలైన కొత్త తోటల కార్మికురాలు. నాలుగు కథలు. ఒకే వేరు. ఒకే మౌన పోరాటం.

అలబామాలో స్త్రీ కాపాడుతూ శిక్షించే విశ్వాసం లోపల, ఆదుకుంటూ ఊపిరాడనివ్వని కుటుంబం లోపల, గమనిస్తూ తీర్పు చెప్పే సమూహం లోపల జీవిస్తుంది. అయినా ఆమె ఎదురు నిలుస్తుంది. లొంగదు. విరగదు. తనను తాను సమర్థించుకోదు.

మగవాళ్లు తమ దక్షిణాన్ని గర్వకారణంగా వర్ణిస్తారు. స్త్రీలు దాన్ని ఒక పరీక్షగా అనుభవిస్తారు.

ఆలోచన – అలబామా

నిజం సరళమైనది: మగవాడు పేరు ప్రదర్శించే చోట, స్త్రీ ప్రపంచాన్ని ఏలుతుంది.

కొన్ని జీవితాలకు అరవడానికి గొంతు అక్కర్లేదని అలబామా నాకు నేర్పింది. వాటికి వినే మనిషి కావాలి. నేను, మరోసారి, నాకు తెలిసిన పనే చేశాను: దాటి వెళ్లడం, గమనించడం, అర్థం చేసుకోవడం, తర్వాత ఎవరినీ కదిలించకుండా వెళ్లిపోవడం.

ఎందుకంటే అమెరికన్ దక్షిణానికి, ప్రపంచ దక్షిణానికి లాగే, శతాబ్దాలుగా నిజమై నిలిచిన ఒక నియమం ఉంది: అక్కడ జీవించేవాళ్లు మారరు. వాళ్లను చూసేవాళ్లు మారతారు.

నేను చూశాను. ఇక నేను మునుపటిలా ఉండను.

అలాస్కా

అలాస్కా ఒక రాష్ట్రం కాదు: అది ఒక సజీవ సరిహద్దు. ఒక ఖండమంత విశాలమైన భూభాగం, ఇక్కడ మనిషి అతిథి, ప్రకృతి నిర్ణయిస్తుంది. విమానం ద్వారా మాత్రమే అనుసంధానమైన నగరాలు ఉన్నాయి. నెలకు ఒకసారి డాక్టర్‌ను చూసే గ్రామాలు. కరెంటు విలాసమూ, వేడినీళ్లు ఒక ప్రత్యేక హక్కూ అయిన ఇళ్లు.

ఇక్కడ చలి వాతావరణం కాదు: అది ఒక పాత్ర. అది మనుషులను తీర్చిదిద్దుతుంది, అలవాట్లను మలుస్తుంది, మౌనాన్ని రుద్దుతుంది. జీవితం అసాధ్యమైన దూరాలతో, కష్టమైన పనితో, లోతుగా తొలిచి మనం మాట్లాడే, ప్రేమించే, బతికే తీరునే మార్చేసే ఒంటరితనంతో నిండి ఉంటుంది.

స్థానిక సమూహాలు శతాబ్దాల సంప్రదాయాలను మోస్తున్నాయి. స్త్రీలే మూలస్తంభాలు: ఇంటిని నిలబెడతారు, పిల్లలను పెంచుతారు, సమూహాన్ని కలిపి ఉంచుతారు. కానీ వాళ్లు గొంతు కాదు. తాము భరించేదాన్ని పంచుకోవడానికి వాళ్లకు తరచూ చోటే ఉండదు.

నగరాల్లో—ఆంకరేజ్, ఫెయిర్‌బ్యాంక్స్, జూనో—ప్రపంచం వేగంగా కదులుతుంది, కానీ ఒంటరితనం అలాగే ఉంటుంది. స్త్రీలు పని, స్వేచ్ఛ, భవిష్యత్తు వెతుక్కుంటూ వస్తారు. చాలామందిని శివారు ప్రాంతాలు, చమురు కంపెనీల షిఫ్టులు, చెడ్డ సంబంధాలు, సంస్థల మౌనం మింగేస్తాయి.

అలాస్కాలో ఒక స్త్రీ పడిపోయినప్పుడు, ఆ శబ్దం ఎక్కడికీ చేరదు. చలి అన్నిటినీ కప్పేస్తుంది. మాయమైనది మాయమైపోయే ఉంటుంది.

టాక్సీ నడిపే స్త్రీ

విమానాశ్రయం నుంచి హోటల్‌కు ప్రయాణం చాలు. మంచు గడ్డకట్టిన రోడ్డు మీద నలభై ఐదు నిమిషాలు, నలభై ఏళ్ల ఒక విధవ ఒక్క క్షణం కూడా ఆగకుండా నాతో మాట్లాడుతూనే ఉంది. అలాస్కాలో ఎప్పుడూ ఇంతే: జనం ఒంటరిగా జీవిస్తారు, కానీ వినే మనిషి దొరికినప్పుడు, అదే తమ చివరి రోజైనట్టు తెరుచుకుంటారు.

ఆ ప్రయాణమంతా నేను ఒక రచయితగా ఉండాలని నిర్ణయించుకున్నాను. పాత్రలు లేవు, కంపెనీ లేదు, పరీక్షలు లేవు. అజ్ఞాతంగా ఉండిపోయాను, ఎందుకంటే నిజం చెప్పాలంటే, నేను ఏం వెతుకుతున్నానో నాకూ నిజంగా తెలియదు. వాళ్లు చెప్పని ఏదో అర్థం చేసుకోవడానికి ఎవరో నాకు డబ్బు ఇస్తున్నారని మాత్రమే తెలుసు. ఆమె మామూలు ప్రశ్నలతో మొదలుపెట్టింది: వయసు,

ఉద్యోగం, పెళ్లయిందా, పిల్లలున్నారా. నేను సింపుల్‌గా జవాబిచ్చాను, "నాకు నిశ్చితార్థం అయింది."

ఆమె పకపకా నవ్వింది. అలాస్కాలో నవ్వే ఒక స్త్రీ నమ్మకానికి పాస్‌పోర్ట్. ఆ క్షణంలో, నేను ఆమె ప్రపంచం లోపల ఉన్నాను.

హోటల్ చేరుకున్నాం. ఆమె కారు పార్క్ చేసి, నా సూట్‌కేస్‌తో నన్ను గది వరకు దింపడానికి ఒక సాకు వెతుక్కుంది. నాకు వెంటనే ఒకటి అర్థమైంది: ఒక స్త్రీకి ఏదైనా కావాలంటే, ఆమె అడగదు. తీసుకుంటుంది.

నేను జాగ్రత్తగా ఉండాలనడానికి అది మొదటి సంకేతం. అది ప్రమాదం కాదు, గౌరవం: అలాస్కాలో రాత్రిపూట ఒంటరిగా డ్రైవ్ చేసే స్త్రీ, మగవాళ్లను అందరికంటే బాగా చదవడం నేర్చుకోకపోతే నలభై ఏళ్ల వరకు బతకదు.

మేం స్నేహితులుగా ఉండిపోయాం. ఇప్పటికీ ఒకరికొకరం రాసుకుంటాం. ఆమె సలహా అడుగుతుంది, ప్రతిసారీ అదే మాట చెబుతుంది:

"అందరి సమస్యలకూ మీ దగ్గర పరిష్కారం ఉంది, కానీ మీకు మీ సొంత సమస్యలు లేవు. మీకు అవకాశాలు ఉన్నాయి."

బతకడానికి గడ్డకట్టే చలిలో డ్రైవ్ చేసే స్త్రీ. ఇతరులు ఆమెను అర్థం చేసుకున్నదానికంటే ఎక్కువగా ఇతరులను అర్థం చేసుకోవడం ఎప్పుడూ ఆపని స్త్రీ.

సరిహద్దు పోలీసు స్త్రీ

ఉదయం నడకకు బయటికి వెళ్లాను. ప్రయాణాల్లో ఎప్పుడూ ఇదే చేస్తాను: నా పత్రాలు, పర్సు హోటల్‌లోనే వదిలి, హోటల్ బిజినెస్ కార్డు ఒక్కటే వెంట తీసుకెళ్తాను. ఏళ్లుగా ఉన్న అలవాటు అది. ఇళ్లను, చలిని, అలాస్కా మౌనాన్ని గమనిస్తుండగా, ఏ హెచ్చరికా లేకుండా రెండు పోలీసు కార్లు వచ్చాయి. ఇద్దరు మహిళా అధికారులు దూకి బయటికి వచ్చి, ట్రాఫిక్ ఆపి, పసుపు టేపు కట్టి, అప్పుడే హత్య జరిగినట్టు ఒక ప్రాంతాన్ని చుట్టుముట్టారు.

నేను అక్కడే నిలబడి చూస్తున్నాను, కానీ కొన్ని క్షణాల తర్వాత వాళ్లలో ఒకామె నన్ను ఉన్నచోటే ఉండమని ఆదేశించింది. సాక్షిగా నన్ను ప్రశ్నించాలనుకున్నారు.

దేనికి సాక్షి?

నేనేమీ చూడలేదు. నడకకు బయలుదేరిన ఒక మామూలు మనిషిని.

“కేసు” ఇది: ఒక కుక్క ఊపిరాడక చచ్చిపోయింది. ఎవరో దానికి నీళ్లు లేకుండా హాట్ డాగ్‌లు తినిపించారు. అలాస్కాలో ఇది కూడా నేరమే.

ఆ క్షణంలో, ఏదో సినిమా సెట్‌లోకి నడిచి వచ్చాననుకున్నాను. కానీ అది నిజం. అది అలాస్కా. నేను అక్కడ ఉన్నాను.

వాళ్ల కారులో ఎక్కడానికి సాయం చేసి, నా పత్రాలు తీసుకోవడానికి నన్ను హోటల్‌కు తిరిగి తీసుకెళ్లారు. ఇద్దరిలో ఒకామె బాగా ఫ్రెంచ్ మాట్లాడేది, ఆ భాషలోనే నన్ను ప్రశ్నలు అడగడం మొదలుపెట్టింది.

కుక్క చచ్చిపోయింది. దోషిని పట్టుకోవాలి. నేను అక్కడ ఉన్నాను, కాబట్టి ప్రశ్నలకు సిద్ధంగా ఉండాలి.

నాకు జంతువులంటే ఇష్టమని చెప్పాను. ఇటలీలో నాకు రెండు ఉన్నాయని. ఆ వివరించలేని ఉత్తర అమెరికా తర్కంలో, నన్ను “అనుమానితుడు కాదు” అని భావించడానికి అది చాలింది.

ఉద్రిక్తత సడలింది. లాంఛనాలు ఆవిరైపోయాయి. ఒక డిన్నర్ ఆహ్వానం వచ్చింది.

యూనిఫాం లేని ఆ పోలీసు స్త్రీలో, మంచు మధ్యలో ఎవరూ ఊహించని ఒక నిప్పు ఉంది. మెక్సికన్ల గురించో స్పానిష్ స్త్రీల గురించో ఉన్న మూస భావనలను మరిచిపోండి: అలాస్కా స్త్రీలు ఆట కోసం కాదు, మనుగడ కోసం వేడిగా ఉంటారు.

డిన్నర్ సాదాసీదాగా, సూటిగా, ఆడంబరం లేకుండా జరిగింది. నా జోకులకు ఆమె ఏళ్లుగా నవ్వనంతగా నవ్వింది. ఇక్కడ, ఇంత మారుమూల ప్రదేశాల్లో, నవ్వు అరుదైన సరుకు.

చివరికి, వాగ్దానాలు లేకుండా, అంచనాలు లేకుండా వీడ్కోలు చెప్పుకున్నాం. బలంగా, పదునుగా ఒక్కటే మిగిలింది:

నిశ్శబ్దం.

అలాస్కాలో ప్రతి కథ తర్వాతా ఎప్పుడూ వచ్చే రకం. అది మంచుకంటే ఎక్కువ బరువుంటుంది.

యూనివర్సిటీ అమ్మాయి

గ్రంథాలయం ఎక్కడుందని హోటల్‌లో అడిగాను. నాకు అది ఎప్పుడూ ఒక ఆదర్శమైన చోటు: లోపల మౌనం, బయట మాటలు. జనం ప్రశాంతతను ధరించి, ద్వారం దాటగానే మళ్లీ తమ పాత రూపాల్లోకి వెళ్లిపోయే చోటు.

Elga ను—సెక్రటరీని—వెంటనే గమనించాను. ఎర్రటి ఫ్రేమ్ ఉన్న ఆధునిక కళ్లజోడు పెట్టుకుంది. ఒక ఉత్తరాది స్త్రీ మీద, శైలినీ వ్యక్తిత్వాన్నీ సహజమైన ఆకర్షణనూ చాటే వివరం. కాఫీ బ్రేక్‌కు ఆహ్వానించాను. ఆమె రెండోసారి ఆలోచించలేదు: గ్రంథాలయానికి తాళం వేసి, మేం బయలుదేరాం.

బస్ స్టాప్ చేరుకున్నాం, కానీ మా బస్సు నిమిషాల ముందే వెళ్లిపోయింది. ఎప్పటికీ కలవని ఒక ఫోన్ కాల్. తప్పిపోయిన ఒక రైలు. అవకాశాలుగా మారే చిన్న పగుళ్లలో ఒకటి.

ఆమె నిరుత్సాహపడలేదు. ఏళ్లుగా తెలిసినట్టు నా చేయి పట్టుకుని తన ఇంటికి తీసుకెళ్లింది. ఇంగ్లీష్ టీ, బిస్కెట్లు చేసింది, సరళమైన, దాదాపు పసితనం లాంటి ఆతిథ్యం. నేను యాదృచ్ఛికంగా అక్కడ ఉన్న ఇటాలియన్‌ని, ఆమె భవిష్యత్తు ముక్క కోసం వెతుకుతున్న ఒక యువ యూనివర్సిటీ విద్యార్థిని. ఆ చిన్న, చక్కగా సర్దిన హాల్‌లో ఒకటి అర్థమైంది: అలాస్కాలో దయ ఒక క్షణికమైన సంజ్ఞ. ఒక తక్షణ చర్య. అది లాంఛనం కాదు: అవసరం.

ఆమె భర్త కోసం వెతుకుతోంది. చెప్పలేదు, కానీ ఆమె ప్రతి కదలికలో అది స్పష్టంగా కనిపించింది. నాకు నిజంగా తెలిసిన ఒకే ఒక పని

చేశాను: ఆమెకు కొంత సలహా ఇచ్చాను. ఆమె చేయి పట్టుకోవాల్సినవాణ్ణి నేను కాను. నేను ఈ లోకంలోకి ఇవ్వడానికి వచ్చాను, తీసుకోవడానికి కాదు. అది నా సమయం కాదు.

మూడేళ్ల తర్వాత, నాకు ఒక ఈమెయిల్ వచ్చింది. ఒక ఫోటో. ఆమె, చేతుల్లో ఒక బిడ్డతో. ఒకే ఒక వాక్యం:

"వాడికి నీ పేరు పెట్టాను.

ప్రేమతో కాదు. గౌరవంతో."

మంచు అన్నిటినీ కప్పేసే దేశంలో, ఎప్పటికీ కరగని గుర్తు వదలడానికి కొన్నిసార్లు ఒక చిన్న సంజ్ఞ చాలు.

గృహిణి

నేను నా డైట్‌ను వదిలేస్తున్నానని గ్రహించాను. ప్రయాణాల్లో రోజుకు ఒకసారే తినడం బాగానే ఉండేది, కానీ అనుమతి అడగకుండా మిమ్మల్ని తినేసే చలి ఉన్న అలాస్కా లాంటి చోట కాదు. రెస్టారెంట్ వదిలి మార్కెట్‌కు వెళ్లాలని నిర్ణయించుకున్నాను. అదే అత్యంత తార్కికమైన ఎంపిక: బాగా తినడం, స్థానికులను ఇంకా బాగా గమనించడం.

చిన్న పట్టణాల సూపర్ మార్కెట్లలో మీకు అంతా అర్థమవుతుంది: వాళ్లు ఎలా దుస్తులు వేసుకుంటారు, ఎంత ఖర్చు పెడతారు, తమ పిల్లలను ఎలా చూస్తారు, అలసటను ఎలా తట్టుకుంటారు. అది నగరపు అత్యంత నిజాయితీగల షోకేస్.

ఇటాలియన్ ప్రోసియుట్టో ఒక ప్యాకెట్, కొంత బఫెలో మొజారెల్లా తీసుకున్నాను—ఆ గడ్డకట్టే చలిలో అరుదైన విలాసం—అంతలో నిండుగా ఉన్న ఒక షాపింగ్ ట్రాలీ నా పక్కకు వచ్చి గుద్దుకుంది. సహజంగానే, అది యాదృచ్ఛికమనుకున్నాను. కానీ నా అనుభవంలో, స్త్రీలు ఏదీ "పొరపాటున" చేయరు. తాము ఎక్కడికి వెళ్తున్నారో వాళ్లకు ఎప్పుడూ తెలుసు.

ఆమె నన్ను చూసి అంది, “ప్రోసియుట్టో, మొజారెల్లా... మీరు ఇటాలియన్ అయి ఉండాలా?” ఒక్క క్షణంలో అంతా పట్టేసింది: జాతీయత, అభిరుచి, కొనుగోలులోని హుందాతనం కూడా.

ఆమె పేరు Rose, యాభై ఆరేళ్లు.

తన కూతురు, అల్లుడు, ఇద్దరు మనవలతో ఉండేది. వాళ్లే ఆమె సంతోషం, ఆమె భారం. ఎవరూ గమనించకుండానే ఒక ఇంటిని తేలుతూ ఉంచే రకమైన స్త్రీ.

దగ్గర్లోని ఒక కేఫ్‌లో కాఫీ తాగుదామన్నాను. ఆమె సంకోచం లేకుండా ఒప్పుకుంది. షాపింగ్ ముగించి, సరుకులు కారులో పెట్టి, తిరిగి నా దగ్గరకు డ్రైవ్ చేసుకుంటూ వచ్చింది.

టేబుల్ దగ్గర కూర్చుని, మాట్లాడటం మొదలుపెట్టింది. చాలా. నేను విన్నాను. అడ్డు చెప్పలేదు. కొన్నిసార్లు అన్నిటికంటే బలమైన మాట, అవతలి వారికి వాడుకోనిచ్చే మౌనమే.

ఒక దశలో ఆమె నవ్వి అంది: “ఇటాలియన్, ప్రేమ, అమ్మ, పిజ్జా, స్పగెట్టి...” మూస భావనల మీద కట్టిన మామూలు మాటే, కానీ నిజమైన ఆప్యాయతతో. ఆమె నా పుస్తకాల్లో ఏదైనా చదివిందేమో అనుకున్నాను.

తర్వాత ఆమె చెప్పింది: ఆమె ఒక రచయిత్రి. మారుపేరుతో ప్రచురించిన నా పుస్తకం ఒకటి కొనుక్కుంది. అదృష్టవశాత్తూ: ఆమె నన్ను గుర్తుపట్టలేదు.

తన జీవితం గురించి చెబుతూనే ఉంది, నిండిన ఇల్లు, అన్నీ ఒకేలా ఉండే రోజులు, మనవలకు ఏ లోటూ రాకూడదనే భయం, సహజమనిపించడం వల్ల బయటికి చెప్పలేని ప్రేమ.

చివరికి ఆగినప్పుడు, నా కళ్లలోకి చూసింది. వెయ్యి మాటలకంటే ఎక్కువ చెప్పే చూపుల్లో అది ఒకటి.

నేను ఆమెతో ఇంతే అన్నాను: “రేపు మీ పుస్తకం కొంటాను.” తర్వాత మీకు సమీక్ష పంపిస్తాను.”

ఆమె చలించిపోయింది. ఆమె గొంతు కొద్దిగా వణికింది: "థాంక్యూ. మిమ్మల్ని కలవడం నాకెంత బాగా అనిపించిందో మీకు తెలియదు. ఎంత హుందాగా, మర్యాదగా ఉన్నారు... ఇటాలియన్లు అందరూ ఇలాగే ఉంటారా?"

నేను ఎప్పుడూ ఇచ్చే జవాబే ఇచ్చాను: "చేతులు, పాదాలు చూడండి. ఒక మనిషి నిజంగా ఎక్కడి నుంచి వచ్చాడో అక్కడే అర్థమవుతుంది."

Rose నవ్వింది. ఒక మధ్యాహ్నం పాటు కనిపించకుండా ఉండటం మానేసిన, కనిపించని స్త్రీ నవ్వు అది.

ముగింపు – అలాస్కా

అలాస్కా మిమ్మల్ని ఆహ్వానించదు, తిరస్కరించదు. మిమ్మల్ని గమనిస్తుంది. కొలుస్తుంది. మరో రోజు ఉండేంత నిజాయితీపరులో, వెళ్లిపోయేంత వివేకవంతులో తెలుసుకునేవరకు మిమ్మల్ని ఉత్కంఠలో ఉంచుతుంది.

ఈ రాష్ట్రంలో దూరం భౌగోళికం కాదు: మానవీయం. జనం కొన్ని క్షణాలు సాగే మౌనాల్లో జీవిస్తారు, కానీ ఇక్కడ అవి నెలలవుతాయి. ఒంటరితనమే వాళ్ల మాతృభాష. దాన్ని అందరికంటే బాగా మాట్లాడేది స్త్రీలే. నాలుగు వేర్వేరు పాత్రల్లో నలుగురు స్త్రీలను చూశాను, అందరిలో ఒకటి ఉమ్మడిగా ఉంది: వాళ్లు ఎవరి కోసమూ ఎదురుచూడటం లేదు.

టాక్సీ డ్రైవర్ ఆగిపోకుండా ఉండటానికి డ్రైవ్ చేసింది. పోలీసు స్త్రీ అదుపు చేయలేని ఒక ప్రపంచాన్ని అదుపు చేసింది. యూనివర్సిటీ విద్యార్థిని వర్తమానాన్ని లాగేసుకునే చోట భవిష్యత్తు వెతుక్కుంది. గృహిణి ఎవరూ చూడకుండానే ఒక ఇల్లు మొత్తాన్ని నిలబెట్టింది.

అలాస్కాలో స్త్రీలు అడగరు. చేస్తారు.

జీవితం చిన్నది, రాత్రి పొడవైనది, నిజానికి ప్రేక్షకులు అక్కర్లేని చోటు అది.

ఆలోచన – అలాస్కా

అలాస్కా నాకు ఒక సరళమైన, భీకరమైన విషయం నేర్పింది: ప్రపంచం మగవాళ్లుగా, ఆడవాళ్లుగా విభజించబడలేదు. భారాన్ని మోసేవాళ్లుగా, దాన్ని ఇతరుల మీద పెట్టేవాళ్లుగా విభజించబడింది.

ఈ రాష్ట్రంలో, భారం మోసేది వాళ్లే.

నేను బలహీనతను చూడలేదు. గౌరవాన్ని చూశాను. శాంతి నుంచి కాకుండా, తుపానుకు అలవాటు పడటం నుంచి వచ్చే ఒక ప్రశాంతతను చూశాను. ఫిర్యాదు చేస్తే ఎవరూ వినరని తెలిసి ఫిర్యాదు చేయని స్త్రీలను చూశాను.

అలాస్కా స్త్రీలు లేకపోవడం వల్ల కనిపించకుండా లేరు. వాళ్లను నిజంగా చూసేంత సేపు ఎవరూ చూడనందువల్ల కనిపించకుండా ఉన్నారు.

వాళ్లు సమయం లేని తల్లులు, వేళలు లేని కార్మికులు, ప్రేక్షకులు లేని సంరక్షకులు. చప్పట్లు అడగని సమాజపు భాగం వాళ్లు. ఎప్పటికీ అడగరు.

అలాస్కా స్త్రీలు తమ అనుభవాల గురించి మాట్లాడరు. అందుకే ఇప్పుడు నేను మాట్లాడుతున్నాను.

అరిజోనా

అరిజోనా ఎడారిలో తెరిచి ఉన్న ఒక గాయం. దుమ్ము, లోయలు, దూషించకుండా తీర్పు చెప్పే మౌనాల విస్తీర్ణం. ఇక్కడ సూర్యుడు వెచ్చగా ఉండడు. కాలుస్తాడు. రాత్రి చల్లగా ఉండదు. విడదీస్తుంది.

ఇది ఒక సరిహద్దు రాష్ట్రం, ఇక్కడ ప్రతి రోడ్డూ ఒక అనుమానితుణ్ణి మోసుకెళ్తుంది. వలసదారులు, సరిహద్దు గస్తీ ఏజెంట్లు, స్థానిక తెగలు, మాజీ సైనికులు, ట్రక్ డ్రైవర్లు, ఒంటరి స్త్రీలు, విరిగిన కుటుంబాలు: అందరూ క్షమించని వేడిలో కలిసిపోయి.

నగరాలు ఆధునికంగా కనిపిస్తాయి, కానీ హద్దు దాటగానే నిజం తెలుస్తుంది: అరిజోనా అంటే ఎడారి, జనం ఖాళీ అవడం, మాదకద్రవ్యాలు, సంస్కృతుల మధ్య ఘర్షణలు, ఎప్పటికీ ఆరిపోని ఆదివాసీ వేళ్లు, క్షితిజమే లేని ఒంటరితనం.

మరి స్త్రీలు? ఇక్కడ వాళ్లు తుపాను కంటిలో జీవిస్తారు: సరిహద్దులకూ గుర్తింపుకూ మధ్య, మనుగడకూ ఆత్మగౌరవానికీ మధ్య, హింసకూ స్వేచ్ఛకూ మధ్య.

అరిజోనా స్త్రీ ఏదైనా కావచ్చు: – హోపీ లేదా నవాజో ఆదివాసీ– మెక్సికన్ వలసదారు– ఘోస్ట్ టౌన్ నుంచి ఒంటరి తల్లి– సరిహద్దు గస్తీ అధికారి– రిజర్వేషన్లలో నర్సు– పారిపోవాలని కలలు కనే ఫీనిక్స్ విద్యార్థిని.

కానీ ప్రతి పాత్రలోనూ, అదే భారం: ఆగలేకుండానే ఎదురు నిలవడం.

సరిహద్దు పోలీసు స్త్రీ, 38 ఏళ్లు

పోలీసులతో ఎదురుపడటం, ప్రపంచంలో ఎక్కడైనా, మీరు ఉన్న సమాజానికి ఎప్పుడూ ఒక పరీక్షే. నేను దాన్ని ఎప్పుడూ ఆ భూభాగంతో, దాని నియమాలతో, దాని పరిమితులతో, దాని దెయ్యాలతో ముఖాముఖి తలపడటంగానే అనుభవించాను.

ఆ మధ్యాహ్నం, స్వేచ్ఛగా, స్వతంత్రంగా ఉండటానికి ఒక కారు అద్దెకు తీసుకున్నాను. రోడ్డు నాదే అనుకున్నాను. కానీ అమెరికాలో రోడ్డు ఎప్పటికీ మీది కాదు. అది మీకు బాకీ ఉంటుంది.

ఆగకుండా నాలుగు గంటలు డ్రైవ్ చేశాను. తర్వాత ఐదు. అరిజోనా ఎడారి క్షమించదు: అంతులేని లోయలు, వణికించే మౌనాలు, అన్నీ ఒకేలా కనిపించే మైళ్లు.

అప్పుడు చూశాను. లైట్లు మెరుస్తున్న ఒక పోలీసు కారు. ఆగమని ఆదేశం.

ఒక స్త్రీ దిగింది. స్పష్టమైన మెక్సికన్ ముఖకవళికలు, తీవ్రమైన నల్లటి కళ్లు, వెనక్కి కట్టిన నల్ల జుట్టు, ఎర్రటి పెదవులు. నల్ల Ray-Ban

అద్దాలు, ఎడారి నుంచే చెక్కినట్టున్న శరీరం. ఆలోచించకుండా ఆమెతో అన్నాను:

“ఆవిడ అందాల పోటీ నుంచి పారిపోయి వచ్చిందా?”

అతను ఎవరినీ తనను తాకనివ్వలేదు. “వేళాకోళం వద్దు. కాగితాలు తీయండి, లేదంటే మిమ్మల్ని అరెస్ట్ చేస్తాను.”

పూర్తి స్పష్టత. ప్రాణాంతకం. ప్రొఫెషనల్.

అన్నీ ఆమె చేతికి ఇచ్చాను. మామూలు ప్రశ్నలు: సరిహద్దుకు ఇంత దగ్గరగా ఎందుకున్నాను, ఎక్కడి నుంచి వస్తున్నాను, గంటల తరబడి తిన్నగా ఎందుకు డ్రైవ్ చేస్తున్నాను. “పుట్టగొడుగులు ఏరుకుంటున్నానని చెప్పలేను,” అని జవాబిచ్చాను. “అసలైన అమెరికాను చూడాలనుకుంటున్నాను, పుస్తకాల్లో దొరకనిదాన్ని.” ఆమె నన్ను కారు దిగమంది. అంతా తనిఖీ చేసింది. తర్వాత నన్ను పరిశీలించింది. “మీ దగ్గర మద్యం ఎందుకు లేదు? మీరు సిగరెట్ ఎందుకు తాగరు?” “నేను మాజీ రగ్బీ ఆటగాణ్ణి. నా దురలవాట్లలో ఒక్కటే మిగిలింది.” “తిండా?” అంది. “నాకు కావలసింది తినలేం. దాన్ని ప్రేమించగలం మాత్రమే.” “కుక్కా?” అని నవ్వింది. “కాదు.” ఆమె బిగుసుకుపోయింది. నేను హద్దు మీరుతున్నానని గ్రహించింది. అది ప్రమాదకరమైన నేల: ఆమెకు అధికారం ఉంది, హోదా ఉంది, అనుమతి అడగని వ్యక్తిత్వం కూడా ఉంది. “ప్రేమించగలిగేది మాత్రమే ఏమిటో మీకు తెలుసా?” అని అడిగింది. “తెలుసు. అన్నీ మొదలైనది ఎవరి నుంచో, మనల్ని సృష్టించినది ఎవరో, మనల్ని బతికించి ఉంచేది ఎవరో, మనల్ని ముందుకు నడిపించేది ఎవరో.” “ఎవరు?” “స్త్రీ. ఆవిడకు అర్థం కాలేదా?” అతను జవాబివ్వలేదు. పత్రాలు తిరిగి ఇచ్చేశాడు. “వెనక్కి వెళ్లండి. ఇది మీ దారి కాదు.” నేను ఆజ్ఞ పాటించాను. అదే తెలివైన పని. తర్వాత రాత్రి వచ్చింది.

రాత్రి పది గంటలకు, నా హోటల్ లాబీలో, ఆమె లోపలికి రావడం చూశాను. సాధారణ దుస్తులు. అదే చూపు. అదే బలం. తనకు సరిగ్గా ఏం కావాలో తెలిసిన స్త్రీ.

దగ్గరకు వచ్చింది. “ఒక డ్రింక్ తీసుకోవచ్చా?”

“వద్దు,” అని జవాబిచ్చాను. లేచి నిలబడ్డాను.

ఆమె నా చేయి పట్టుకుంది. “ఎందుకు వెళ్లిపోతున్నారు?”

ఆమె కళ్లలోకి చూసి నిజం చెప్పాను:

“ప్రమాదం నుంచి పారిపోవడం పిరికితనం కాదు. అది ఇంగితజ్ఞానం.”

వెళ్లిపోయాను.

నవాజో స్త్రీ

ఆ ఉదయం ఆలస్యంగా లేచాను. తర్వాత క్యాంపస్‌లో అతిథి వక్తగా మాట్లాడాల్సి ఉంది. నా పని సంచి పట్టుకుని, పార్కింగ్ దగ్గరకు నడిచి, “Campus” అని రాసి ఉన్న మొదటి బస్సు ఎక్కాను. ఒక సరళమైన, తెలివితక్కువ, అమాయకమైన పొరపాటు.

గంట గడిచినా ఏదీ గుర్తుపట్టలేకపోయాను. వేరే రోడ్లు, వేరే దృశ్యాలు, ఎవరూ దిగడం లేదు. అప్పుడు బస్సు ఆగింది. ఆఖరి స్టాప్.

నవాజో రిజర్వేషన్.

తర్వాతి బస్సు మరుసటి రోజు బయలుదేరుతుంది. ఫోన్ లేదు, సంప్రదింపు లేదు, సహోద్యోగులకు తెలియజేసే మార్గం లేదు. మరుసటి రోజు వెళ్లి పొరపాటును వివరించాలి. జరుగుతుంటాయి. జీవితం ముందుగా హెచ్చరించదు.

రిజర్వేషన్‌లోకి అడుగుపెట్టగానే, ఏళ్ల తర్వాత తిరిగి వచ్చిన బంధువులా ఆదివాసీ నాయకుడు నన్ను కౌగిలించుకున్నాడు. తన భార్యను, కూతురిని, దగ్గరి బంధువులను పరిచయం చేశాడు. నాకు చుట్టూ చూపించారు, ఒక డ్రింక్ ఇచ్చారు, మామూలుగా అన్నారు:

“ఈ మధ్యాహ్నం మీకోసం విందు ఏర్పాటు చేస్తున్నాం.”

వాళ్లు వేరెవరి కోసమో ఎదురుచూస్తున్నారు. నేను యాదృచ్ఛికంగా అక్కడ చేరుకుంటాను. లేదా కొన్నిసార్లు విధి పొరపాటు వేషంలో

వస్తుంది. నవ్వాను. ఒప్పుకున్నాను. ఎడారినే నిర్ణయించనిచ్చాను.

బఫెలో మాంసం. రక్తంతో చేసిన రొట్టెలు. బంగాళాదుంపలు, మిరపకాయలు, ఉల్లిపాయలు. హద్దు లేకుండా బీర్, మద్యం. ఎటు చూసినా సంప్రదాయ దుస్తులు. నిప్పు మండుతోంది. నెమ్మదైన డోలు వాయిద్యాలు. నాయకుడి కూతురు తెల్లటి ఈక ఉన్న టోపీని నాకు పెడుతోంది.

ఆమె అసలైన నవాజో. మౌనంగా. శ్రద్ధగా. అంతా చూసి ఏమీ చెప్పకుండా ఉండటానికి అలవాటుపడినది. సంప్రదాయం, పని, ఎవరూ ఫిర్యాదు చేయని ఇంటి గాయాలు, కాంక్రీటు కింద కూడా చావని గుర్తింపు మధ్య పెరిగే స్త్రీల్లో ఒకతె.

విందు అర్ధరాత్రి దాటేవరకు సాగింది. జాన్ వేన్ సినిమాల్లో చూసిన దృశ్యాలు, కానీ తిరగబడి: వాళ్లు దాడి చేసినవాళ్లు కాదు. బతికి బయటపడినవాళ్లు.

నాయకుడి టిపీలో, బఫెలో చర్మాల మీద పడుకోబెట్టారు. బట్టలు లేకుండా. ఒక పురాతన ఆచారం. ఒప్పుకున్నాను. నన్ను ఆహ్వానించిన ప్రపంచాన్ని ఎదిరించడానికి నేను అక్కడ లేను. కాసేపటికి, నాయకుడి కూతురు లోపలికి వచ్చింది. అదే తీరు. మాటలు లేవు. కేవలం ఉనికి.

తర్వాత నాయకుడు, అతని భార్య వచ్చారు, ఒక్కొక్కరూ తమ తమ చర్మాల్లో, తమ తమ స్థానాల్లో. కూతురిని చూసుకున్నారు. నన్నూ చూసుకున్నారు. సంతోషంగా. ప్రశాంతంగా. అంతా సరైన చోట ఉన్నట్టు.

మరుసటి ఉదయం, బాత్రూం కోసం వెతికాను. ఆమె ఒక రెల్లు పొదను, ఒక నదిని చూపించింది.

నదిలో కడుక్కోవడానికి ప్రయత్నించాను, కానీ నీళ్లు బురదగా, చేపలతో నిండి ఉన్నాయి. రెల్లు పొదలోకి వెళ్లాను. ఖాళీగా ఉన్నట్టు అనిపించింది.

నేను పొరబడ్డాను.

నేను కుదురుకోగానే, ఇద్దరు ఆదివాసీలు చేతుల్లో వార్తాపత్రికలతో, అది ప్రపంచంలో అత్యంత మామూలు విషయమైనట్టు బయటికి వచ్చారు. తర్వాత మూడో వాడు. తర్వాత ఇంకొకడు.

ఊరు ఊరంతా అదే రెల్లు పొదలో దొడ్డికి కూర్చుంటోంది.

నేనేమో ఒంటరిగా ఉన్నాననుకున్నాను.

నాగరికతకు తిరిగి వెళ్లే బస్సు బయలుదేరబోతోంది. దాన్ని తప్పిపోలేను.

నాయకుడి కూతురు నన్ను ఆపింది. ఆమె కళ్లలో సందేహం ఉంది. “మిమ్మల్ని మళ్లీ చూస్తానా?”

నా ల్యాప్‌టాప్ ఆమెకు ఇచ్చాను. సంబంధంలో ఉండటానికి ఒక మార్గం. ఒక అవకాశం.

కానీ ఆ సంప్రదింపు ఎప్పటికీ రాలేదు.

ఎందుకంటే ఆదివాసీల మౌనం లేకపోవడం కాదు. అది చరిత్ర. అది చట్టం. ఏ ధ్రువీకరణా కోరని జ్ఞాపకం.

ఘోస్ట్ టౌన్ నర్సు – 45 ఏళ్లు

నా థైరాయిడ్ ఇబ్బంది పెట్టడం మొదలుపెట్టింది. తినడం లేదు, అయినా బరువు పెరుగుతున్నాను. ఒక క్లాసిక్.

ఫార్మసీలో ప్రయత్నించాను: ప్రిస్క్రిప్షన్ లేదు, మందు లేదు. సూపర్ మార్కెట్లలో ప్రయత్నించాను: చీటీ లేకుండా అమ్మే రకాలు లేవు. మిగిలిన ఒకే దారి ఆసుపత్రి.

అక్కడే ఆమెను కలిశాను.

Conchita.

నర్సు. నలభై ఐదేళ్లు. అరిజోనాలోని వదిలేసిన ప్రాంతాల్లో ఉండేది, అక్కడ వేడి శాపంలా బరువుగా ఉంటుంది, రాత్రి ఓవర్‌డోసులతో,

దూరపు సైరన్లతో, ఖాళీ ఇళ్లతో నిండి ఉంటుంది. ఘోస్ట్ టౌన్లలో మనుషులు బతికి ఉండగానే మాయమైపోతారు.

ఆమె నన్ను చూసింది. ప్రతిరోజూ ఆమె నిరాశలో ఉన్నవాళ్లను, మాదకద్రవ్యాలకు బానిసలైనవాళ్లను, గాయపడినవాళ్లను, విరిగిన కుటుంబాలను చూసేది. నాలాంటివాడు—ఒక విదేశీయుడు, సూట్‌లో, మర్యాదగా, కేవలం థైరాయిడ్ మందు కోసం వచ్చినవాడు—అత్యవసర సమస్యల జాబితాలో లేడు.

అయినా విధానం దాటలేని అడ్డుగోడ. ఒబామాకేర్ అందరికీ చికిత్స ఇచ్చింది, నిజమే, కానీ ఆసుపత్రిలో చేరితేనే.

నేను ఆసుపత్రిలో చేరకూడదు. నేను కేవలం బతుకుతూ ఉండాలి.

నేను పట్టుబట్టలేదు. అవసరం లేదు. దగ్గర్లోని హోటల్‌లో ఉంటున్నానని మాత్రం చెప్పాను. నా పేరు వదిలి వచ్చాను: Ferdinando. ఇంకేమీ లేదు.

వెళ్లిపోయాను. ఆ రాత్రి, దాదాపు అర్ధరాత్రి, హోటల్ ఫోన్ మోగింది. ఒక మహిళను పైకి రానివ్వనా, లేక నేనే లాబీకి కిందికి వస్తానా అని రిసెప్షనిస్ట్ అడిగాడు.

నేనే కిందికి వెళ్లాలని ఎంచుకున్నాను.

Conchita అక్కడ ఉంది. సాధారణ దుస్తుల్లో. యూనిఫాం లేకుండా, పాత్రలు లేకుండా.

“మాట్లాడుకుందామా?” అని అడిగింది. నేను తల ఊపాను.

దగ్గర్లోని ఒక పబ్‌కు వెళ్లాం. ఎదురెదురుగా కూర్చున్నాక, ఆమె టేబుల్ కిందినుంచి చేయి చాచి ఒక చిన్న తెల్లటి కవరు అందించింది. లోపల, నా మందులు. బానిసలకు మాదకద్రవ్యాలు అందించినట్టు వాటిని అందించింది. అదే జాగ్రత్తతో, అదే ప్రమాదంతో, అదే రహస్యంతో.

ఆమె ఎందుకలా చేసిందో నాకు అర్థం కాలేదు. నేను ఆమెను ఏమీ అడగలేదు.

ఆమె మాట్లాడినప్పుడే అర్థమైంది.

“మందు కాదు,” అంది. “ఆవిడ విషయాలు అడిగిన తీరు. పద్ధతి. మర్యాద. శైలి.”

ఆమె నా కళ్లలోకి చూసింది. అరుపుల మధ్య, అత్యవసర పరిస్థితుల మధ్య, హింస మధ్య, పేదరికం మధ్య రోజులు గడిపే స్త్రీ, తీసుకోవాలని కాకుండా కేవలం జీవించాలనుకునేవాళ్లను వెంటనే గుర్తుపడుతుంది.

“నేను అందరికీ ఇలా చేయను,” అని జోడించింది. అది నాకు తెలుసు.

లేమితో నిండిన ఒక ఎడారి మధ్యలో, కనిపించని ఒక స్త్రీ అక్కడ ఉండాలని నిర్ణయించుకుంది.

టక్సన్ పనిమనిషి – 22 ఏళ్ల వలస యువతి

మధ్యాహ్నం, ఏదైనా తీపి తినాలనిపించింది. అది ఆకలి కాదు, ఆప్యాయత లోటు, అది నాకు తెలుసు. రెస్టారెంట్‌లో కూర్చుని చక్కెర ఉన్నదేదైనా ఆర్డర్ చేయడమే అత్యంత సరళమైన మందు.

వెయిట్రెస్ వెంటనే వచ్చింది. చిన్నగా, సన్నగా, శరీరంలో బలహీనంగా కానీ కదలికల్లో చురుగ్గా. లంగాలో ఉన్న స్పీడీ గొంజాలెస్ చెల్లెలిలా ఉంది: చీలమండలకు నిప్పంటుకున్నట్టు టేబుళ్ల మధ్య దూసుకుపోతోంది.

“నీ వయసెంత?” అని అడిగాను.

ఆమె నోట్‌ప్యాడ్ వైపు కూడా చూడలేదు. నన్ను కోపంగా చూసింది.

“మీకేం పని? తినండి, డబ్బు కట్టండి, వెళ్లిపోండి. నన్ను విసిగిస్తే పోలీసులను పిలుస్తాను.”

ఇరవై రెండు కిలోల శరీరం. ఇరవై టన్నుల వ్యక్తిత్వం. గాజు సీసాలో స్వచ్ఛమైన డైనమైట్.

యజమాని వెంటనే బయటికి వచ్చి క్షమాపణలు చెప్పాడు. అతను అంతా చూశాడు. నేనేమీ తప్పు చేయలేదు, కానీ ఆమె విశ్లేషించే రకం కాదు: స్పందించే రకం.

ఆమె తన కథ చెప్పింది. ఏమీ లేకుండా మెక్సికో నుంచి వచ్చింది: డబ్బు లేదు, కుటుంబం లేదు, బలమైన పత్రాలు లేవు, ఏ నిశ్చయమూ లేదు. బతకడానికి టేబుళ్ల దగ్గర వడ్డిస్తూ, అరిజోనా అరుదుగా ఇచ్చే భవిష్యత్తు కోసం ఆశపడుతోంది.

ఆమెకు తొందర. ప్రపంచంలోని తొందరంతా. ఆ తొందరే ఆమె పరిమితి.

పెన్ను, కాగితం అడిగాను. ఒక లేఖ రాశాను. రొమాంటిసిజం లేదు, భ్రమలు లేవు: కేవలం నిజం. యజమాని ద్వారా ఆమెకు వదిలాను, గౌరవం చూపేవాడికి తల ఊపినట్టు అతను తల ఊపాడు.

మరుసటి రోజు ఆ చోటు ముందు నుంచి వెళ్లాను. లోపలికి వెళ్లలేదు. గమనించాలనుకున్నాను అంతే.

హఠాత్తుగా వెనకాల వేగమైన అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది. వీపు మీద ఒక దెబ్బ.

వెనక్కి తిరిగాను.

ఆమే.

పీక్కుపోయిన ముఖం, ఆందోళనగా ఉన్న కళ్లు, ఆయాసం.

"నాకు ఇరవై రెండేళ్లు," అంది ఆమె.

"ఇంతకీ మీరు ఏ నరకంలో పడుకుంటారు? రాత్రంతా మీ కోసం వెతుకుతున్నాను. మీరెక్కడున్నారో పోలీసులకు కూడా తెలియదు."

ఆమెను చూశాను. ముందు రోజు రాత్రి ఉన్న అమ్మాయే, కానీ కవచం లేకుండా. పెద్దవాళ్లను మింగేసే ప్రపంచంలో ఒక పసిపిల్ల.

ఆమెకు వీడ్కోలు చెప్పాను. వెళ్లిపోయాను. ఉదాసీనతతో కాదు. గౌరవంతో. ఎందుకంటే కొన్ని సున్నితత్వాలను తాకకూడదు: వాటిని

వెళ్లిపోనివ్వాలి.

ముగింపు – అరిజోనా

అరిజోనా ఒక దృశ్యం కాదు: అది ఒక సరిహద్దు. సరిహద్దులను దాటరు. ఎదుర్కొంటారు.

ఈ రాష్ట్రంలో వేడి ఉష్ణోగ్రత కాదు: అది తీర్పు. ఎడారి స్థలం కాదు: అది ఒంటరితనం. జనం జీవించరు, ఎదురు నిలుస్తారు.

నలుగురు స్త్రీలను కలిశాను, అందరిదీ ఒకే మాట: మనుగడ. సరిహద్దు గస్తీ స్త్రీ, పళ్ల వరకు ఆయుధాలు ధరించినది, కానీ తాను కాపలా కాసే ఎడారంత ఒంటరి. నవాజో స్త్రీ, క్షమించని నేలకూ ఎప్పటికీ మానని జ్ఞాపకానికీ కూతురు. ఘోస్ట్ టౌన్ల నర్సు, కనిపించని జీవితాలకు చికిత్స చేసి, ఏమీ మిగలనివాళ్లను కాపాడేది. వలస వెయిట్రెస్, ఇరవై రెండేళ్ల కోపం, సున్నితత్వం, తనకంటే పెద్దదైన ప్రపంచంతో యుద్ధంలో.

నాలుగు వేర్వేరు దారులు. లోపల ఒకే ఎడారి.

అరిజోనాలో స్త్రీలు భవిష్యత్తు కోసం ఎదురుచూడరు: శక్తినంతా కూడగట్టి దాన్ని వెతుకుతారు. దొరకనప్పుడు, నడుస్తూనే ఉంటారు. ఎందుకంటే ఆగడమంటే మాయమవడం.

మగవాళ్లు లోయలను చూడటానికి ఈ రాష్ట్రాన్ని దాటుతారు. స్త్రీలు చావును తప్పించుకోవడానికి దాటుతారు. అదీ మౌనంగా, ఎవరినీ ఏమీ అడగకుండా.

ఆలోచన – అరిజోనా

ఎడారి మీకు ఒకటి నేర్పుతుంది: ఎవరూ ఒంటరిగా బతకలేరు.

అయినా, అరిజోనా స్త్రీలు అదే చేస్తారు. ప్రతి రోజూ. ప్రతి రాత్రీ. ఊపిరి ఆపేసే వాతావరణంలో, మీరు బలంగా ఉండలేనప్పుడు కూడా బలంగా ఉండాలని కోరే సమాజంలో.

వాళ్లకు ఫిర్యాదు చేసే సమయం లేదు. కలలు కనే సమయం లేదు. పొరపాట్లు చేసే సమయం లేదు.

నేను, మరోసారి, ఎప్పుడూ చేసే పనే చేశాను: వాళ్లను కలిశాను, గమనించాను, విన్నాను, తర్వాత వెళ్లిపోనిచ్చాను. ఎందుకంటే పట్టుకుని ఉంచకపోవడం నుంచి కూడా గౌరవం వస్తుంది. అర్థం చేసుకోమని అడగని జీవితాలు ఉన్నాయని అరిజోనా నాకు గుర్తుచేసింది: అవి నిర్లక్ష్యం చేయవద్దని మాత్రమే అడుగుతాయి.

నేను వాళ్లను నిర్లక్ష్యం చేయను. ఎప్పటికీ.

ఆర్కాన్సా

ఆర్కాన్సా కొండలు, నదులు, కిర్రుమనే చెక్క ఇళ్ల మధ్య ఒక నెమ్మదైన మలుపు. శబ్దం చేస్తే అక్కర్లేని దృష్టి పడుతుంది కాబట్టి శబ్దం చేయని రాష్ట్రం ఇది. ఇక్కడ అంతా ఎముకల వరకూ ఒలిచేసినట్టు ఉంటుంది: వ్యవసాయ శ్రమ, మరచిపోయిన గనులు, ఒంటరి సమాజాలు, పేదరికం ఒక దశ కాదు, ఒక వారసత్వం అయిన వాడలు.

ఇది పటం బయట బతికే అమెరికా. సంపద పశ్చిమాన ఉంది. ఆధునికత ఉత్తరాన ఉంది. మిగిలినవాళ్లు ఇక్కడే ఉండిపోతారు: వేరే దారి లేనివాళ్లు.

మిగిలిన దాన్ని కలిపి నిలబెట్టేది ఆర్కాన్సా స్త్రీలే: స్థిరం లేని కుటుంబాలు, కూలిపోతున్న ఇళ్లు, ఇంట్లో లేని లేదా పనితో అలసిపోయిన భర్తలు. ఆర్కాన్సా స్త్రీ త్వరగా పెద్దదవుతుంది, త్వరగా పెళ్లి చేసుకుంటుంది, త్వరగా ముసలిదవుతుంది.

ఆమె: – పూర్తికాల తల్లి – సర్టిఫికెట్ లేని నర్సు – అప్పటికప్పుడు తయారైన మనస్తత్వ నిపుణురాలు – వంటమనిషి, డ్రైవర్, బోధకురాలు – సూపర్‌మార్కెట్లలో, పొలాల్లో, తక్కువ ఖర్చు క్లినిక్‌లలో తక్కువ జీతానికి పనిచేసే కార్మికురాలు.

కానీ అక్కడితో ఆగదు. ఆర్కాన్సాకు ఇంకో ముఖం కూడా ఉంది: కఠినమైనది, దాగి ఉన్నది, శక్తినిచ్చి ప్రాణాలు తీసుకునే ఉద్యోగాలతో నిండినది. ఆమె ఇది కూడా: – ఊరంతటి రహస్యాలు తెలిసిన పోస్టల్ ఉద్యోగిని – బోనస్‌లు లేకుండా, కీర్తి లేకుండా, ఒత్తిడి మాత్రమే ఉన్న స్థానిక కంపెనీల మేనేజర్ – అందరూ భయపడే కానీ ఎవరూ పట్టించుకోని, కాగితాల పనితో, తక్కువ జీతాలతో నలిగిపోయే పన్ను, ఆదాయ శాఖ అధికారిణి – శిక్షగానో రక్షణగానో ఇక్కడికి బదిలీ అయి, మౌనంగా ఉండాల్సి వచ్చిన FBI ఏజెంట్ – తన పేరు కూడా తెలియని సమాజానికి నీళ్లు అందేలా చూసే జలవనరుల సాంకేతిక నిపుణురాలు – చికిత్సలు వాగ్దానం చేసి, అలసట తెప్పించే షిఫ్టులు ఇచ్చే ఔషధ కంపెనీలో కార్మికురాలు

విశ్వాసం ఒక లంగరు. శ్రమ రోజువారీది. ఒంటరితనమే నియమం.

ఇక్కడ స్త్రీలు విముక్తి కోసం వెతకడం లేదు: కాస్త ఊపిరి తీసుకునే విరామం కోసం వెతుకుతున్నారు. చాలాసార్లు అది కూడా దొరకదు.

పోస్టల్ ఉద్యోగిని – 48 ఏళ్లు

ఆర్కాన్సాలో పోస్టాఫీసు ఊరి గుండెలో ఉంటుంది. అది ఉత్తరాలు, పార్సిళ్లు దాటిపోయే చోటు మాత్రమే కాదు: అక్కడ పుకార్లు, చెక్కులు, ఫిర్యాదులు, మోసాలు, ఒప్పుకోళ్లు తిరుగుతుంటాయి.

ఆమె దాన్ని నిలబెడుతుంది. ఆమెకు అందరి గురించీ అన్నీ తెలుసు. కానీ ఆమె గురించి ఎవరికీ ఏమీ తెలియదు.

నాకు అది మా అమ్మ ఆఫీసుకు తిరిగి వెళ్లినట్టు అనిపించింది. పోస్టాఫీసులో ముప్పై ఐదు సంవత్సరాలు, కొన్ని పద్ధతులు వెంటనే గుర్తుపడతాం: కఠినమైన అధికార క్రమాలు, కొద్దిమందికే ఇచ్చే నమ్మకం, చేతులు మారే డబ్బు, కానీ ఎప్పుడూ నియంత్రణలోనే. ఎలాంటి జవాబు వస్తుందో ముందే తెలిసి లోపలికి వెళ్లాను. ముందే ఊహించగలగడం ఒక అనుకూలత.

48 సంవత్సరాల డైరెక్టర్ Kriss తన ఆఫీసు తలుపు తెరవడం ఒక వేళాకోళంలా జరిగింది. ఆమె వెంటనే నన్ను ఒక “విదేశీ

కన్సల్టెంట్"లా చూసింది, ఎవరినీ నమ్మకూడదని అలవాటుపడిన, కానీ అన్నీ ఒక్కతే చేసి అలసిపోయిన స్త్రీలకు ఉండే ఆ అపనమ్మకం కలిసిన కుతూహలంతో.

మొదట ఆమె తను ఏం చేయగలదో చూపించింది. తర్వాత, మరింత ధైర్యంగా, తనకేం కావాలో.

మొదటి అడ్డు దాటాక, డబ్బుతో, ఆమె రోజువారీ పనిముట్లతో పరిచయం మిగతాదంతా కరిగించేసింది. ఆమె మాట్లాడటం మొదలుపెట్టింది. పరిపాలనతో కష్టమైన సంబంధాలు, ఆగిపోయిన కెరీర్, తప్పిన వాగ్దానాలు, ఎడతెగని తనిఖీలు, సున్నా గుర్తింపు.

"నాకు త్వరగా, సమర్థంగా పనిచేసే పరిష్కారాలు కావాలి," అంది ఆమె.

నేను ఆమెకు ఒక లాటిన్ వాక్యం మాత్రమే చెప్పాను, సవాలుగా విసిరి: "Do ut des." నువ్వు ఇవ్వగలిగేలా నేను నీకు ఇస్తాను.

ఆమె వెంటనే అర్థం చేసుకుంది: "నువ్వు నాకు సాయం చేస్తే, నీకు కావలసినదంతా ఇస్తాను."

మూడు రోజుల్లో జనరల్ మేనేజ్‌మెంట్‌కు వరుసగా కొన్ని ఉత్తరాలు సిద్ధం చేశాను. ఆమె వాటిని చదివి, ప్రతిసంతకం చేసి, పంపేసింది. కొద్ది రోజులకే పిలుపు వచ్చింది.

కన్సల్టెంట్‌గా తనతో రావాలని ఆమె పట్టుబట్టింది. ఒప్పుకున్నాను. ఫలితం స్పష్టం: – అధికారిణి నుంచి మేనేజర్‌గా మార్పు – జీతం పెంపు – అదే పాత్ర – చాలా తక్కువ తనిఖీలు.

ఆమె ఆనందంతో ఎగురుతూ ఆఫీసు నుంచి బయటకు వచ్చింది. కనీసం ఐదు సంవత్సరాలుగా మోస్తున్న సమస్య అది, ఒక వారంలో మాయమైపోయింది.

సాయంత్రం ఆమె నన్ను భోజనానికి తీసుకెళ్లింది.

ఆమె సొగసుగా దుస్తులు వేసుకుని వచ్చింది, ఆఫీసులో చూసినదానికి భిన్నంగా. ఆమె తయారవడానికి ఎవరో సాయం

చేశారని స్పష్టంగా తెలిసింది: సహోద్యోగినులు, స్నేహితురాళ్లు, ఆమె కూతురు. “నిర్లక్ష్యానికి గురైన” స్థితి నుంచి “కనిపించేలా స్త్రీ” అనే ఆ మార్పులో అందరూ పాలుపంచుకున్నారు.

భోజనం అయ్యాక ఆమె బిల్లు కట్టడానికి కౌంటర్ దగ్గరకు వెళ్లింది. కట్టకుండానే తిరిగి వచ్చింది. యజమాని ఆమెను ఆపేశాడు: బిల్లు అప్పటికే చెల్లించబడింది.

నేను ముందే చెప్పి ఉంచాను: “ఆమె దగ్గర ఒక్క సెంటు కూడా తీసుకోకండి. అది నా ఖాతా.”

Kriss నవ్వింది. తర్వాత బయలుదేరమని చెప్పింది. “నిన్ను ఇంటికి తీసుకెళ్తాను. నీకు తగిన బహుమతి ఇవ్వాలనుకుంటున్నాను.”

ఆమె మనసులో ఏముందో నాకు సరిగ్గా తెలుసు. ఆమెను ముందు వెళ్లమన్నాను, కాసేపట్లో వస్తానని చెప్పాను.

నేను మాత్రం విమానాశ్రయం వైపు వెళ్లాను. ఆ రాష్ట్రం వదిలి వెళ్లిపోయాను.

మూడు రోజుల తర్వాత ఆమె నుంచి ఒక ఈమెయిల్ వచ్చింది. నా ప్రవర్తనతో నిరాశ చెందానని, కానీ కృతజ్ఞతతో ఉన్నానని రాసింది. ఆమె మాటల్లోనే, ఆమెకు “నా జీవితాన్ని మార్చినందుకు బదులుగా ఏమీ కోరని ఒక ప్రత్యేకమైన మనిషి” దొరికాడు.

దారి తప్పిన FBI ఏజెంట్ – 38 ఏళ్లు

పెద్ద దర్యాప్తులకు, బరువైన బ్రీఫింగ్‌లకు, ఇతరుల జీవితాలను నిర్ణయించే మగవాళ్లు కూర్చునే అద్దాల గదులకు అలవాటుపడి వాషింగ్టన్ నుంచి వచ్చింది. ఇప్పుడు ఆర్కాన్సా శివార్లలోని ఒక స్టేషన్‌లో ఉంది: చౌక మాదకద్రవ్యాలు, గృహహింస, మొండి మౌనాలు. ఆమె అధికారం నిరుపయోగం. ఆమె ఒంటరితనం మాత్రం ఉంది.

నా నైపుణ్యాలను, బలహీనతలను ఎంబసీకి ప్రకటించడానికి నేను అక్కడ ఉన్నాను. ప్రామాణిక ప్రోటోకాల్. ఆమె ఆఫీసులోకి

అడుగుపెడతాను: Marion, 38, బలవంతంగా బదిలీ చేయబడిన ఫెడరల్ ఏజెంట్.

“మనం పేర్లతో పిలుచుకోవాలి, Nando,” అంది వెంటనే. “చెప్పు: నీకు ఏవైనా బలహీనతలు ఉన్నాయా?”

“ఉన్నాయి. స్త్రీలు.”

ఆమె బిగుసుకుపోయింది. “అంటే ఏమిటి?”

“వాళ్లకు సాయం చేస్తాను, వీలైతే ప్రేమిస్తాను... తర్వాత వదిలేస్తాను.”

“ఎందుకు?” అడిగింది. “ఎందుకంటే మీరు ఎప్పుడూ అవే పళ్లతో నములుతారు, మాకు మాత్రం ఇంకా చాలా ఉన్నాయి. ఇది ప్రవర్తనకు సంబంధించిన విషయం: అన్నీ పట్టుకోలేం, అన్నీ నిలుపుకోలేం.” ఆమె ఇప్పుడు తనను విశ్లేషించాలని కోరుకుంది. “అయితే నాకూ చెయ్యి. నన్ను ఇక్కడికి ఎందుకు బదిలీ చేశారో చెప్పు. నీకు ఏం కనిపిస్తుందో చూపించు.”

మూడు నిమిషాలు. అంతకంటే ఎక్కువ కాదు. ఆమె కుప్పకూలడానికి అది చాలు.

ఆమె సమస్య సరళమైనది: తన భావోద్వేగాలను నియంత్రించుకోలేకపోయేది. FBI లాంటి సంస్థలో అది ఒక శాపం. అది మిమ్మల్ని బలహీనంగా చేస్తుంది, నమ్మలేనివాళ్లను చేస్తుంది, మీ దర్యాప్తులు లాక్కుని, ఏ నష్టమూ చేయలేని చోటికి పంపేస్తారు.

ఆమెకు చెప్పాను. ఫిల్టర్లు లేకుండా.

మొదట ఆమె ఒప్పుకోలేదు. తర్వాత ఒక క్షణం ఆలోచించింది. కన్నీళ్లు ఆపుకోలేకపోయింది. ఇంకెవరికీ ధైర్యం లేనప్పుడు నిజం చెబుతున్న మనిషిని హత్తుకున్నట్టు నన్ను హత్తుకుంది.

తర్వాత నా స్థితిని ధ్రువీకరించే పత్రాలపై సంతకం చేసింది. అది తార్కికమైన పని, కానీ ఆమె సంతకం భావోద్వేగంతో చేసినది.

బయటకు వెళ్తూ వాషింగ్టన్‌కు ఫోన్ చేశాను. బదిలీ అడిగాను: “నన్ను మయామికి పంపండి. నేను ఇక్కడికి మారలేను. అక్కడ నేను స్వేచ్ఛగా ఉంటాను.”

ఆరు నెలల తర్వాత కూడా Marion నాతో సంబంధంలో ఉంది. ఫోన్లు, ఈమెయిల్స్, కలవాలని అభ్యర్థనలు.

నేను ఆమెకు ఎప్పుడూ ఒకటే చెప్పాను: “భవిష్యత్తు లేదు. నేను ఇప్పటికే వేరే చోట ఉన్నాను.”

ఆమె వదల్లేదు. ఆమె FBI లో ఉంది. FBI ఎవరినైనా లక్ష్యంగా పెట్టుకుంటే, వెంటనే వదలదు.

ఔషధ కార్మికురాలు – 55 ఏళ్లు

దేశం మొత్తానికి మందులు తయారుచేసే ఒక ప్లాంట్‌లో ఆమె పనిచేస్తుంది. ఒక బలమైన వ్యంగ్యం: ఇతరులను నయం చేస్తుంది, తనకు తాను విషం పెట్టుకుంటుంది. బరువైన రసాయనాలు, కఠినమైన షిఫ్టులు, సగం రక్షణ మాత్రమే ఇచ్చే మాస్కులు, దేనినుంచీ రక్షించని జీతం.

ఆమె పేరు ఎవరికీ తెలియదు. ఆమె చేతుల మీదుగా వెళ్లే మాత్రలను అందరూ వేసుకుంటారు.

నా ప్రవేశం ముందుగా అనుకున్నది కాదు. అంతా ఒక విందులో మొదలైంది, కోవిడ్ తర్వాత, నేను నవ్వుతూ Pfizer నాలుగు డోసులు వేసుకున్నానని, అన్నీ ఒకే బ్యాచ్ నుంచి అని, ఆ బ్యాచ్‌లో శాశ్వత ప్రయోజనాలు ఇచ్చే “Viagra వేరియంట్” ఉందని చెప్పినప్పుడు. ఒక జోక్. నా జోకుల్లో ఒకటి.

కానీ పక్క టేబుళ్లలో ఎవరో విన్నారు. ఆ వార్త ఊరంతా పాకింది. తర్వాత ప్రపంచమంతా.

ఔషధ కంపెనీ నన్ను కలవాలనుకుంది. అర్థం చేసుకోవడానికి. ధ్రువీకరించుకోవడానికి. ఎందుకంటే అమెరికాలో మంచి సామాజిక సందడి ఒక షేరు ధరను రెట్టింపు చేయగలదు.

నన్ను ఫ్యాక్టరీలోకి తీసుకెళ్లారు. లోపలికి అడుగుపెట్టగానే 130 మంది లేచి నిలబడి చప్పట్లు కొట్టారు. నా ముఖం ఎర్రబడింది, నేను ఆ "రహస్యం" బయటపెట్టబోతున్నానని వాళ్లు నమ్మారు.

నిజం చెప్పాను: "అది ఒక జోక్." వాళ్లు నమ్మలేదు.

మేనేజర్లు, ఎగ్జిక్యూటివ్‌లు, సెక్రటరీలు నన్ను చుట్టుముట్టారు: ప్రతి ఒక్కరికీ ఒక వివరం, ఒక ధ్రువీకరణ, సాంకేతిక నిజానికి సంబంధించిన ఏదైనా ఒక సూచన కావాలి.

కానీ ఇంటర్వ్యూ అడిగింది ఒక కార్మికురాలు, 55 ఏళ్లు, రసాయనాలతో పాడైన చేతులు, ఎవరికీ కనిపించని ఏళ్ల పనితో వంగిన వీపు. ఆమెను నాతో ఒక గదిలోకి తీసుకొచ్చారు. ఆమె కుంగిపోయి లోపలికి వచ్చింది. ఖాళీగా. అలసిపోయి.

నలభై ఐదు నిమిషాలు మాట్లాడుకున్నాం.

టీకాల గురించి కాదు. బ్యాచ్‌ల గురించి కాదు. అద్భుత శక్తుల గురించి కాదు.

జీవితం గురించి మాట్లాడుకున్నాం. మామూలు విషయంగా చెలామణి అయ్యే వైఫల్యాల గురించి. అక్కడ ఎవరికీ కలలు కనే విలాసం లేనందువల్ల పాతిపెట్టిన కలల గురించి.

ఆమెకు ఒకే ఒక నిజం చెప్పాను: "కలలు కనడం నయం చేయదు, కానీ కాపాడుతుంది. పైగా మీరు తయారుచేసే అతి చౌకైన మందు కంటే తక్కువ ఖర్చు."

ఆమె నవ్వుతూ బయటకు వెళ్లింది. ఆమె ఏదో సార్వత్రిక విరుగుడు కనుక్కున్నట్టు ఆమె సహోద్యోగులు ఆమె వైపు చూశారు.

"అతను నీకు ఏం చెప్పాడు?" అని ఆమెను అడిగారు.

ఆమె జవాబు చెప్పలేదు. నేను కూడా ఎప్పటికీ చెప్పను.

అది ప్రపంచంలోనే అతి సరళమైన రహస్యం: మాటలను సరైన చోట పెట్టడం తెలిస్తే, గాలి లేని చోట అవి ఖాళీలు తెరుస్తాయి.

ఆమెకు ఆ రోజు ఊపిరి పీల్చుకోవడమే చాలు.

సొగసైన దొంగ స్త్రీ – 30 ఏళ్లు

ఆమె సహజ ప్రవృత్తితో దొంగతనం చేయదు. ఏమీ లేకుండా పుట్టినవాళ్లను ఆర్కాన్సా క్షమించదు కాబట్టి దొంగతనం చేస్తుంది.

ఆమె చదువుకున్నది, తెలివైనది, భయపెట్టేంత ప్రతిభావంతురాలు. మేనేజర్, ప్రొఫెసర్, కన్సల్టెంట్ కాగలిగేది. దానికి బదులు ఒక నీడగా మారింది: ఇళ్ల మధ్య, చాట్‌ల మధ్య, గుర్తింపుల మధ్య, వాగ్దానాల మధ్య, చేజారిన అవకాశాల మధ్య తిరుగుతుంది.

ఆమెను ఆన్‌లైన్‌లో కలిశాను. Skype లో సాయం కోసం ఒక అభ్యర్థన వచ్చింది, శుభ్రమైన ప్రొఫైల్, ఒక కోడ్‌లా అనిపించే పేరు: Last A. ఆమెను అందగత్తె అనడం అవమానం. అందగత్తె అనేది చాలా తక్కువ మాట. దొంగ అనేది సహజం. తెలివితక్కువది అనేది మామూలు. పరిపూర్ణమైన మేకప్‌తో ఒక చిక్కుముడి.

ఆమె నన్ను సాయం అడిగింది. నేను ఇచ్చాను.

ఒక సంవత్సరంలో ఆమె $14,000 వసూలు చేసింది, అంతా ఆమె చెప్పుకున్న అవసరాల కోసమే. ఒక్కసారీ కలవలేదు. ఒక్క వీడియో కాల్ కూడా లేదు. ఒక్క ఫోన్ కాల్ కూడా లేదు. డిజిటల్ ఉత్తరాలు మాత్రమే, జాగ్రత్తగా అల్లిన అభ్యర్థనలు, నిజమైనవిగా కనిపించిన అత్యవసరాలు.

నాకు ఎదురైన మోసాల్లో అది అతి తియ్యనిది.

చివరికి ఆమెను వెతుక్కుంటూ వెళ్లాలని నిర్ణయించుకున్నాను. లిటిల్ రాక్. Bill, Hillary Clinton ల నగరం.

ఆమె తల్లి Rita ను కలిశాను. దయగల, అయోమయంలో ఉన్న స్త్రీ, తన కూతురిని నిజంగా ఎరుగనిది. నన్ను చూసి ఆమె కంగారుపడలేదు; పైగా ఊపిరి తీసుకున్నంత సహజంగా ఇంకా డబ్బు అడిగింది.

ఆ క్షణంలోనే నాకు నిజం కనిపించింది.

ఆమె ఒంటరిగా లేదు. ఘనాలోని ఒక ముఠాతో ఆమెకు సంబంధం ఉంది. తన సంపాదనలో 55% వాళ్లకు తిరిగి ఇచ్చేది. అవసరం తయారుచేసిన ప్రొఫెషనల్. ఇంత మురికి ఆటలో నేను ఎలా పడిపోయానని అందరూ అడిగారు. ఎలా నమ్మగలిగానని. చెల్లించగలిగానని. కొనసాగించగలిగానని. ఒప్పుకోగలిగానని.

కానీ జవాబు సరళమైనది, అది నాలో స్పష్టంగా ఉంది:

సాయం చేయడానికే పుట్టినవాళ్లు చెడు గురించి ఆలోచించరు. ప్రపంచం వేరేలా చూపించినప్పుడు కూడా, తాము చేయగల మంచినే చూస్తారు.

ముగింపు – ఆర్కాన్సా

ఆర్కాన్సా ఒక రాష్ట్రం కాదు: అది ఒక నెమ్మదైన ఉచ్చు. పేదరికం, మౌనం, అతి తక్కువ పని, నిశ్శబ్దంగా మసకబారిపోయే జీవితాల వల. ఇక్కడ నేను కలిసిన స్త్రీలు రక్షణ అడగలేదు. ఊపిరి పీల్చుకునే ఒక చోటు మాత్రమే అడిగారు.

ఊరి రహస్యాలన్నిటికీ రాణి అయిన పోస్టల్ ఉద్యోగిని తన విలువను తిరిగి పొందాలని మాత్రమే కోరుకుంది. పైనుంచి పడిపోయిన FBI ఏజెంట్ నేరంతో కంటే తనతో తానే ఎక్కువగా పోరాడింది. మాత్రల, రసాయనాల మధ్య కనిపించని ఔషధ కార్మికురాలు తనకు తాను కొద్దికొద్దిగా విషం పెట్టుకుంటూ ప్రపంచాన్ని కాపాడింది. ఇక సొగసైన దొంగ... ఆమె ఈ రాష్ట్రానికి పరిపూర్ణమైన ప్రతీక: తెలివైనది, ప్రతిభావంతురాలు, కానీ జీవితం తనపై రుద్దిన దారినే ఎంచుకోవాల్సి వచ్చింది.

ఆర్కాన్సా నాకు ఒక సరళమైన విషయం చూపించింది: ఇక్కడ స్త్రీలు ఎలా వీలైతే అలా బతుకుతారు. కొందరు నిలదొక్కుకుంటారు. కొందరు పారిపోయారు. కొందరు వెలుగు ఎప్పుడూ లేనందువల్ల నీడల్లోకి జారిపోతారు.

వాళ్లందరూ, ఏదో ఒక విధంగా, గైర్హాజరుగానే ఉండిపోతారు. వాళ్లు లేనందువల్ల కాదు. ఎవరూ వాళ్లను చూడనందువల్ల.

ఆలోచన – ఆర్కాన్సా

ఈ రాష్ట్రంలో నాకు అర్థమైంది: పేదరికం ఆర్థిక స్థితి కాదు. అది భావోద్వేగ, సాంస్కృతిక, మానసిక స్థితి. ఇంకేమీ తనకు అర్హత లేదనే లోతైన నమ్మకం. ఇక్కడ పుట్టినవాళ్లు రాయబడని విధితో పోరాడాలి.

ఆర్కాన్సా స్త్రీకి భవిష్యత్తు ఉండదు: దాన్ని తన ఒట్టి చేతులతో కట్టుకుంటుంది. ప్రతిరోజూ. అవకాశాల గురించి మాట్లాడి, మనుగడను మాత్రమే పంచే సమాజం లోపల.

ఇక్కడ నాకు ఒకటి స్పష్టంగా కనిపించింది:

స్త్రీలు పడిపోరు.

వాళ్లను పడిపోనిస్తారు.

అసలు పాపం పేదరికం కాదు. చూసి దాటిపోయేవాళ్ల ఉదాసీనత.

నేను దాటిపోను. చూస్తాను, వింటాను, రాస్తాను. ఈ కథలను ఈ నేల నుంచి బయటకు తీసుకొస్తాను, ఎందుకంటే నేను అలా చేయకపోతే, ఇక్కడ అన్నిటిలాగే అవి కూడా పాతిపెట్టబడి ఉండిపోతాయి: మౌనంలో, ధూళిలో, సిగ్గులో.

కాలిఫోర్నియా

కాలిఫోర్నియా ఒక రాష్ట్రం కాదు: అది ఒక సామూహిక భ్రమ.

దూరం నుంచి చూసేవాళ్లకు, దాని సూర్యుడు, పామ్ చెట్లు, సినిమా, సాంకేతికత, సముద్రం, అమెరికన్ కల. కింది నుంచి అనుభవించేవాళ్లకు, అది ఎడతెగని చీలిక: సంపూర్ణ పేదరికానికి కొన్ని మీటర్ల దూరంలో అతి సంపద, పొలాల్లో కోతల పక్కనే హై-టెక్ పని, మూసిన విల్లాలు, ఫుట్‌పాత్‌పై ప్లాస్టిక్ గుడారాలు. ప్రపంచం అవకాశాలు వెతుక్కుంటూ వచ్చి, ముందే రాసిన అధికార క్రమాలను కనుగొనే చోటు ఇది.

స్త్రీలకు కాలిఫోర్నియా ఒక తప్పుడు వాగ్దానం: – పైకి కనిపించే స్వేచ్ఛ – ప్రకటించిన హక్కులు – ప్రదర్శించే అవకాశాలు.

కానీ నియమం ఎప్పుడూ ఒకటే: మీరు వేగం అందుకోలేకపోతే, మాయమైపోతారు.

ఇక్కడి గైర్హాజరులు మౌనాలు కాదు: వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా వ్యవస్థ వదిలేసే శరీరాలు అవి.

సిలికాన్ వ్యాలీ స్త్రీ – 39 ఏళ్లు

దాన్ని "ఆవిష్కరణల రాజధాని" అంటారు, కానీ సిలికాన్ వ్యాలీ ఒక మూసిన జాగీరు, అక్కడ అధికారం పురుషులది, తెల్లవాళ్లది లేదా ఆసియన్లది, ఇంజినీరింగ్ ఆధారితమైనది, ఉన్మాదం దాకా పోటీపడేది.

ఇక్కడ స్త్రీలకు అధికారికంగా స్వాగతం ఉంది: – వైవిధ్య కార్యక్రమాలు – కంపెనీ నైతిక నియమావళులు – లింగ సమానత్వ ప్యానెల్స్ – వార్షిక నివేదికల్లో నవ్వుతున్న ఫోటోలు.

కానీ ముఖ్యమైన గదుల లోపల దృశ్యం వేరు.

ఆమెకు రెండు డిగ్రీలు, ఒక మాస్టర్స్ డిగ్రీ, పరిపూర్ణమైన ఇంగ్లీష్, ఉన్నత సాంకేతిక నైపుణ్యాలు ఉన్నాయి. డిజిటల్ ఉత్పత్తులు, డేటా, ప్లాట్‌ఫామ్‌లలో పనిచేస్తుంది. ముగ్గురు అసలు ఆలోచనలను నిర్ణయించే మీటింగుల్లో రోజులు గడుపుతుంది: ఇద్దరు టేబుల్ దగ్గర, ఒకరు స్క్రీన్‌పై.

సాఫ్ట్ స్కిల్స్, మధ్యవర్తిత్వ నైపుణ్యాలు, సహానుభూతి కోరతారు. ఆమెకు సమన్వయ పాత్ర ఇస్తారు, ఆజ్ఞాపించే పాత్ర కాదు. ఆమె అక్కడ ఉండాలని కోరుకుంటారు, కానీ ప్రధాన పాత్రగా కాదు.

ఈ వ్యవస్థలో మాతృత్వం ఒక నిర్వహణాపరమైన అసాధారణత. ప్రయోజనాలు, సెలవులు, మద్దతు, అండాలను ఫ్రీజ్ చేసే సదుపాయాలు, కంపెనీ డేకేర్ ఉన్నాయి—కానీ ఎప్పుడూ బయటకు చెప్పని ఒక షరతుతో: మీరు వేగం తగ్గించకూడదు.

ఆమె గర్భవతి అయితే, ఒక సంభావ్య సమస్యగా చూస్తారు. కాకపోతే, "స్కర్ట్ వేసుకున్న మగాడి"లా, అందరిలాగే వదిలేయదగినదిగా

చూస్తారు. రెండు సందర్భాల్లోనూ ఆమె ఒక పనిముట్టు: ఎప్పుడూ కేంద్రం కాదు.

సాయంత్రపు మీటింగులు, “అత్యవసర” వారాంతాలు, ఆసియా లేదా యూరప్‌తో అర్ధరాత్రి కాల్స్ మీ వ్యక్తిగత జీవితాన్ని ప్రభావితం చేయవు. వ్యవస్థ పూర్తి అందుబాటును కోరుతుంది.

అది కూలిపోయినప్పుడు – బర్న్అవుట్, ఆందోళన, నిద్రలేమి, అర్థం కోల్పోయిన సంక్షోభం – జవాబు ఎప్పుడూ ఒకటే: – యోగా – మైండ్‌ఫుల్‌నెస్ – ప్రైవేట్ థెరపీ.

ఎప్పుడూ నిర్మాణాత్మక మార్పు లేదు. ఎప్పుడూ అధికారం నిజంగా పునఃపంపిణీ కాదు.

ఆమె గైర్హాజరు భౌతికమైనది కాదు: ప్రతీకాత్మకమైనది. ప్రతి ప్రక్రియలోనూ ఉంటుంది, కానీ చివరి గుర్తింపులో ఎప్పుడూ ఉండదు.

సాంకేతికత ప్రపంచానికి స్త్రీ సాధికారత కథనాలను అమ్ముతుంది. కానీ లోలోపల, స్త్రీలు నిర్వహించాల్సిన మినహాయింపులుగానే ఉండిపోతారు, గుర్తించాల్సిన స్తంభాలుగా కాదు.

సెంట్రల్ వ్యాలీ వలస కార్మికురాలు – 28 ఏళ్లు

సెంట్రల్ వ్యాలీ పర్యాటకులు చూడని, సినిమాలు చిత్రీకరించని కాలిఫోర్నియా భాగం.

ఇది దేశంలో సగానికి ఆహారం పెట్టే వ్యవసాయ నడవా: – పండ్ల తోటలు – కూరగాయలు – బాదం – ద్రాక్ష తోటలు – ప్రాసెసింగ్ పరిశ్రమలు.

ఈ దృశ్యంలో వలస స్త్రీ ఈ గొలుసుకు కనిపించని చోదక శక్తి. వాళ్లు మెక్సికో నుంచి, మధ్య అమెరికా నుంచి, నిజమైన ప్రత్యామ్నాయం లేని పేద సమాజాల నుంచి వస్తారు. చాలామందికి పత్రాలు లేవు, ఇతరులకు బలహీనమైన పత్రాలు ఉన్నాయి, అందరిదీ ఒకే స్థితి: వాళ్ల ఉనికి సమస్యలు సృష్టించకపోవడంపై ఆధారపడి ఉంది.

ఆమె పొలాల్లో, గ్రీన్‌హౌస్‌లలో, ప్యాకేజింగ్ ఫ్యాక్టరీల్లో పనిచేస్తుంది. అలసట తెప్పించే షిఫ్టులు, వంగిన వీపు, విపరీతమైన వేడి, గాలిలో పురుగుమందులు, సూక్ష్మమైన, ఎడతెగని నిఘా. తక్కువ మాట్లాడుతుంది, ఎక్కువ చూస్తుంది, అన్నీ వింటుంది.

జీతం తక్కువ, తరచుగా నిజమైన కనీస వేతనం కంటే తక్కువ. ఓవర్‌టైమ్ గంటలు అన్నిసార్లూ నమోదు కావు. అనారోగ్య సెలవుకు రక్షణ లేదు: పనికి రానివాళ్ల స్థానంలో వేరేవాళ్లను పెడతారు.

హింస విస్తృతంగా ఉంది కానీ తరచుగా నమోదు కాదు: – పనిలో వేధింపులు – లైంగిక బెదిరింపులు – ఉద్యోగం పోతుందనే బెదిరింపు – అధికారులకు ఫిర్యాదు చేస్తామనే బెదిరింపు.

ఫిర్యాదు చేయడం అంటే అన్నీ కోల్పోయే ప్రమాదం. మౌనంగా ఉండటం అంటే పిల్లల కోసం ఇంటికి ఏదో ఒకటి తెస్తూనే ఉండటం.

ఆమె గైర్హాజరు సంస్థాగతమైనది: ప్రభుత్వ గణాంకాల్లో కనిపించదు, ఆమెకు ప్రాతినిధ్యం లేదు, వ్యవసాయం గురించి నిర్ణయించే చర్చల్లో పాల్గొనదు, పర్యావరణ మార్పు లేదా స్థిరమైన సరఫరా గొలుసుల గురించి చర్చించినప్పుడు ఆమెను సంప్రదించరు.

అధికారిక కథనంలో చోటు పొందే హక్కు లేకుండానే ఒక దేశం మొత్తం ఆహారాన్ని మోసే స్త్రీ ఆమె.

కాలిఫోర్నియా తనను తాను “గ్రీన్”గా, పర్యావరణం, ఆరోగ్యం, భవిష్యత్తు పట్ల శ్రద్ధ ఉన్నదిగా అమ్ముకుంటుంది. కానీ దాని వ్యవసాయ గుండెలోని పొలాల్లో, స్త్రీలు ఏ నినాదాన్నైనా అబద్ధం చేసే పరిస్థితుల్లో పనిచేస్తారు.

ఇమేజ్ పరిశ్రమ స్త్రీ – 32 ఏళ్లు

హాలీవుడ్, టెలివిజన్ స్టూడియోలు, డిజిటల్ ప్లాట్‌ఫామ్‌లు, ఏజెన్సీలు, ప్రకటనలు, సోషల్ మీడియా. కాలిఫోర్నియా రూపం మీద ఆధారపడిన ఒక ప్రపంచ ఆర్థిక వ్యవస్థను నిర్మించింది. ఈ యంత్రాంగం మధ్యలో ఒక ఉపరితలంగా వాడబడే స్త్రీ ఉంది.

నటి, ఎక్స్ట్రా, మోడల్, ఇన్ఫ్లుయెన్సర్, నేపథ్య పాత్ర. ఆమెను మొదట చూసేది నైతికంగా, సాంస్కృతికంగా, వృత్తిపరంగా కాదు: సౌందర్యపరంగా.

"స్త్రీ పాత్రల"కు నిర్దిష్ట వర్గాలు ఉన్నాయి: – వాణిజ్య ప్రకటనలకు యువతి – కుటుంబ ప్రచారాలకు "మామూలు" స్త్రీ – కొన్ని లక్ష్యాలకు అతిలైంగికీకరించిన శరీరం – ఇంకొన్నిటికి భరోసా ఇచ్చే రూపం.

కాస్టింగ్ కేవలం ఎంపిక కాదు: అది ఒక సాంస్కృతిక వడపోత. ఎవరిని చూపించవచ్చో, ఎవరిని అమ్మవచ్చో, ఎవరిని తిరస్కరించవచ్చో అదే నిర్ణయిస్తుంది.

బహిరంగమైన, అంతర్లీనమైన డిమాండ్లు ఎప్పుడూ అవే: – ఒక నిర్దిష్ట బరువులో ఇమడాలి – మేకప్, టచ్-అప్‌లు, మార్పులు ఒప్పుకోవాలి – మూస స్క్రిప్టులకు అలవాటుపడాలి – డబ్బు ఇచ్చేవాళ్లకు ఎదురు చెప్పకూడదు.

కొన్ని సన్నివేశాలను లేదా పరిస్థితులను తిరస్కరించడానికి ప్రయత్నించేవాళ్లను "కష్టమైనవాళ్లు" అంటారు. దుర్వినియోగాన్ని లేదా బ్లాక్‌మెయిల్‌ను బయటపెట్టేవాళ్లను ఒంటరిని చేస్తారు, ముద్ర వేస్తారు, తరచుగా మౌనంతో వాళ్ల స్థానాన్ని భర్తీ చేస్తారు.

పెద్ద ప్రపంచ ప్రచారాలు బాడీ పాజిటివిటీ, గౌరవం, సాధికారత, సమ్మిళితత్వం గురించి మాట్లాడతాయి. కానీ ఆఫీసు నడవాల్లో, కాస్టింగ్ కాల్స్‌లో, ప్రొడక్షన్ మీటింగుల్లో అసలు ప్రమాణాలు పాతవిగా, సాధారణమైనవిగా, హింసాత్మకమైనవిగానే ఉండిపోతాయి.

ఇక్కడ స్త్రీ ఒక బొమ్మగా అతిగా కనిపిస్తుంది, స్వేచ్ఛ ఉన్న వ్యక్తిగా కనిపించదు.

ఆమె గైర్హాజరు మానసికమైనది: ఆమె తనతో తానే తెగిపోయింది, ఒక బ్రాండ్‌గా మారిపోయింది, తన విలువను సంఖ్యల్లో కొలుచుకోవాల్సి వస్తుంది: వ్యూస్, లైక్స్, ఫాలోవర్స్, ఎంగేజ్‌మెంట్.

బిల్‌బోర్డ్‌పై ముద్రించిన ప్రతి పరిపూర్ణ ముఖం వెనుక, తన ప్రాతినిధ్యంపై దాదాపు నియంత్రణ లేని ఒక వ్యక్తి తరచుగా

ఉంటుంది.

నిరాశ్రయ స్త్రీ – 50 సంవత్సరాలు

అమెరికాలో అతి పెద్ద నిరాశ్రయ జనాభాల్లో ఒకటి కూడా కాలిఫోర్నియాలోనే ఉంది.

ఫ్లైఓవర్ల కింద గుడారాలు, కాలువల వెంట తాత్కాలిక శిబిరాలు, కార్లలో, శిథిలమైన క్యాంపర్లలో, నివాస నడవాలుగా మారిన ఫుట్‌పాత్‌లపై బతికే మనుషులు. లాస్ ఏంజిల్స్, శాన్ ఫ్రాన్సిస్కో, ఓక్లాండ్, శాన్ డియాగో: పేదరికం అంతటా ఉంది, కనిపిస్తుంది, పట్టించుకోబడదు.

నిరాశ్రయ స్త్రీ రెండు రకాలుగా బహిర్గతమవుతుంది: – పేద స్త్రీగా – బలహీనమైన స్త్రీ శరీరంగా.

తరచుగా ఆమె చరిత్రలో ఇవి ఉంటాయి: – భరించలేని అద్దెలు – పోయిన ఉద్యోగాలు – విధ్వంసకరమైన విడిపోవడాలు – గృహహింస – చికిత్స లేని ఆరోగ్య సమస్యలు – మత్తుమందుగా వాడిన వ్యసనాలు.

రాత్రి ఎప్పుడూ విశ్రాంతి కాదు: అది రక్షణ. కొన్ని వస్తువులను కాపాడుకోవాలి, ఒక స్లీపింగ్ బ్యాగ్, ఒక సంచి, ఒక పత్రం, ఒక జ్ఞాపకం. సామాజిక సేవలు ఉన్నాయి, కానీ అవి: – నెమ్మదిగా ఉంటాయి – సరిపోవు – బ్యూరోక్రాటిక్ – కొన్నిసార్లు అవమానకరమైనవి.

నిరాశ్రయ స్త్రీలు కచ్చితమైన గణాంకాలకు అందరు: దాడులను తప్పించుకోవడానికి చోటు మార్చేవాళ్లు, భయంతో ఆశ్రయ కేంద్రాలకు వెళ్లనివాళ్లు, పిల్లలను తమ నుంచి తీసేసుకుంటారనే భయంతో వాళ్లను సేవలకు తీసుకెళ్లనివాళ్లు వాళ్లే.

ఆమె గైర్హాజరు నైతికమైనది: సమాజం ఆమెను చూస్తుంది కానీ తనలో భాగంగా గుర్తించదు. ఆమెను ఒక సమస్యగా వర్ణిస్తారు, రాజకీయ, ఆర్థిక ఎంపికల ఫలితంగా ఎప్పుడూ కాదు.

డిజిటల్ సమ్మిళితత్వం, ఆవిష్కరణ, స్థిరమైన భవిష్యత్తు గురించి మాట్లాడే కాలిఫోర్నియా, బహిరంగ ఫౌంటెన్లలో జుట్టు కడుక్కునే, పార్కింగ్ స్థలంలో బట్టలు మార్చుకునే, ఉచిత భోజనశాల వల్ల తినగలిగే స్త్రీలతో కలిసి ఉంటుంది.

వాళ్లలో ఎవరూ “అసాధారణ సందర్భాలు” కాదు. జీవన వ్యయాన్ని తట్టుకోలేనివాళ్ల పతనాన్ని తప్పనిసరి అని అంగీకరించే ఒక నమూనా యొక్క సాధారణ పర్యవసానం వాళ్లు.

ముగింపు – కాలిఫోర్నియా

కాలిఫోర్నియా ప్రపంచానికి షోకేస్, అదే సమయంలో దాని వెనుక గది.

బయటి నుంచి ప్రదర్శిస్తుంది: – సాంకేతికత– సినిమా– సంగీతం– విశ్వవిద్యాలయం– ఆవిష్కరణ

లోపలి నుంచి దాచిపెడుతుంది: – వ్యవసాయ దోపిడీ – రియల్ ఎస్టేట్ అసమానతలు – విపరీతమైన అస్థిరత – వ్యసనాలు – వ్యవస్థాగత నిరాశ్రయత. ఇక్కడ స్త్రీలు గైర్హాజరు అయ్యేది వాళ్లు లేకపోవడం వల్ల కాదు. బొమ్మలు అతిగా నిండిపోవడం వల్ల.

ఒక ప్రదేశం ఎక్కడ చూసినా స్త్రీ శరీరాలను నిరంతరం ప్రదర్శిస్తే— స్క్రీన్లు, బిల్‌బోర్డులు, వీడియోలు, ప్రకటనలు, సోషల్ మీడియా ఫీడ్‌లు—స్త్రీలు కేంద్రంలో ఉన్నారనే భ్రమను అది ప్రపంచానికి ఇస్తుంది.

వాస్తవంలో: – సాంకేతికతలో పనిచేసే స్త్రీ తక్కువగా పాలిస్తుంది – పొలాల్లోని వలస కార్మికురాలి మాట ఎవరూ వినరు – ఇమేజ్ ప్రొఫెషనల్ ముందే తయారైన పాత్రల్లో కుదించబడుతుంది – నిరాశ్రయ స్త్రీని చూపు తిప్పుకుని తప్పించుకుంటారు.

గైర్హాజరు కేవలం శూన్యం కాదని కాలిఫోర్నియా నిరూపిస్తుంది: నిజమైన అధికారం లేని అతి ప్రాతినిధ్యం కూడా కావచ్చు.

స్త్రీలు అంతటా కనిపిస్తారు కానీ ప్రపంచం ఊహించిన దానికంటే చాలా తక్కువగా గుర్తించబడే రాష్ట్రం ఇది.

ఆలోచన – కాలిఫోర్నియా

అలాస్కాలో గైర్హాజరు మంచు. అలబామాలో అది చరిత్ర. అరిజోనాలో అది సరిహద్దు. కాలిఫోర్నియాలో అది మేకప్.

ఇక్కడ స్త్రీల గైర్హాజరును వీటితో కప్పేస్తారు: – ప్రగతిశీల నినాదాలు – సరైన ప్రకటన ప్రచారాలు – సమానత్వంపై సమావేశాలు – ప్రేరణాత్మక కథనాలు.

మనం "సమ్మిళితత్వం" గురించి మాట్లాడతాం, కానీ నిజమైన సమ్మిళితత్వాన్ని మూడు స్పష్టమైన ప్రమాణాలతో కొలుస్తారు: – ఎవరు నిర్ణయిస్తారు – ఎవరికి ఎక్కువ జీతం వస్తుంది – ఎవరు కాదు అని చెప్పగలరు.

ఈ మూడు అంశాల్లో, కాలిఫోర్నియా స్త్రీలు – అన్ని సామాజిక వర్గాల్లో – చాలా తరచుగా వెనుకబడిపోతారు:

– మేనేజర్‌ను పూర్తి అధికారం కోరనంత వరకు సహిస్తారు – వలస కార్మికురాలిని నిరసన లేకుండా కష్టమైన పని భరించగలిగినంత వరకు ఉండనిస్తారు – ఇమేజ్ ప్రొఫెషనల్‌ను లక్ష్యానికి సరిపోయినంత వరకు వాడుకుంటారు – నిరాశ్రయ స్త్రీని ట్రాఫిక్‌కు గానీ మర్యాదకు గానీ అడ్డు రానంత వరకు పట్టించుకోరు

ప్రపంచం భవిష్యత్తును అర్థం చేసుకోవడానికి కాలిఫోర్నియా వైపు చూస్తుంది. కానీ దాన్ని నిలబెట్టే స్త్రీలను నిజంగా చూస్తే, ఒక సరళమైన నిజం కనుక్కుంటుంది:

తనను నిలబెట్టేవాళ్ల గైర్హాజరును సాధారణం చేసే

చోట భవిష్యత్తు ఉండదు.

అందుకే కాలిఫోర్నియా ఈ సంపుటంలో ఉంది. ఒక పురాణంగా కాదు, ఒక పోస్ట్‌కార్డుగా కాదు, ఒక శత్రువుగా కాదు. ఒక రుజువుగా.

ప్రపంచ ఊహాశక్తి రాజధానుల్లో ఒకటి, అక్కడ చూడటానికి అతి కష్టమైనది ఎప్పుడూ ఒకటే: ఎప్పుడూ స్క్రీన్‌పైకి రాని స్త్రీల నిజ జీవితాలు.

కొలరాడో

కొలరాడో సరళంగా ఉన్నట్టు నటించే రాష్ట్రం, కానీ అది అలా కాదు. రెండు అతుల మధ్య బతికే అమెరికా అది:

– రక్షణలా కనిపించే పర్వతాలు – సామాజిక ప్రయోగశాలలుగా పనిచేసే నగరాలు

ఇది శుభ్రమైన, క్రమబద్ధమైన, పైపైన ప్రగతిశీలమైన ప్రాంతం, కానీ స్పష్టంగా కనిపించే వైరుధ్యాలతో: భరించలేనంత ఎక్కువ జీవన వ్యయం, కనిపించని విభజన, సాంకేతిక పని, గేటెడ్ కమ్యూనిటీలు, నిశ్శబ్ద సామాజిక ఒంటరితనం.

ఇక్కడ స్త్రీలు స్పష్టమైన హింస వల్ల మాయం కారు. అతి క్రమం, సాంస్కృతిక ఒత్తిడి, ఊపిరాడనివ్వని సామాజిక అంచనాల వల్ల మాయమవుతారు.

కొలరాడో చాలా అడుగుతుంది, తక్కువ తిరిగి ఇస్తుంది. అక్కడ బతికే స్త్రీలు ఒక కష్టమైన సమతుల్యతను కాపాడుకుంటారు:

– సాంకేతిక, మానసిక పని – పూర్తిగా అందుబాటులో ఉండాలని కోరే కుటుంబాలు – గమనించి తీర్పు చెప్పే సమాజాలు – చోటు లేని మానసిక ఆరోగ్యం – “జీవన నాణ్యత”గా మారువేషం వేసుకున్న భౌగోళిక ఒంటరితనం.

ఎవరో తోసేయడం వల్ల మీరు పడిపోని రాష్ట్రం ఇది. మీరు జారిపోతున్నప్పుడు ఎవరూ చూడకపోవడం వల్ల పడిపోతారు.

డెన్వర్ స్త్రీ – 35 ఏళ్లు

డెన్వర్ ఆధునికమైనది, సమర్థమైనది, శుభ్రమైనది. అందరూ సాంకేతికత, స్టార్టప్‌లు, జీవన నాణ్యత గురించి మాట్లాడతారు. కానీ

ఆచరణలో, స్త్రీల నుంచి చాలా కోరి, తిరిగి అతి తక్కువ ఇచ్చే నగరం అది.

ఆమె ఒక ప్రొఫెషనల్: – డిగ్రీలు – సాంకేతిక నైపుణ్యాలు – స్థిరమైన ఉద్యోగం – మధ్యస్థం నుంచి ఎక్కువ జీతం.

కాగితంపై అంతా పరిపూర్ణం.

ఆమె నిరంతర ఒత్తిడిలో బతుకుతుంది: పనితీరు, లక్ష్యాలు, మీటింగులు, ప్రాజెక్ట్ నిర్వహణ, ప్రతి వారం కొలవగలిగే ఫలితాలు.

కంపెనీలు వర్క్-లైఫ్ బ్యాలెన్స్ గురించి మాట్లాడతాయి. కానీ ఎప్పుడూ అందుబాటులో ఉండాలని కోరతాయి.

ఆమెకు ఖరీదైన అపార్ట్‌మెంట్, నిండిన షెడ్యూల్, అతి జాగ్రత్తగా ఏర్పాటు చేసుకున్న జీవితం ఉన్నాయి. ఆమె పేదరికం వల్ల పడిపోవడం లేదు: అలసట వల్ల పడిపోతోంది.

ఆమె గైర్హాజరు మానసికమైనది. ఎప్పుడూ పనిచేస్తూ, ఎప్పుడూ ఆలోచిస్తూ, అన్నిటినీ కలిపి పట్టుకుని ఉంటుంది—ఏదో ఒకటి విరిగే వరకు. అది విరిగినప్పుడు, మౌనంగా విరుగుతుంది.

పర్వతాల ఉపాధ్యాయిని – 42 ఏళ్లు

డెన్వర్, బౌల్డర్ బయట కొలరాడో ముఖం మారుతుంది. పర్వతాలు, చిన్న సమాజాలు, శీతాకాలంలో కొద్దిమందే ఉండి, వేసవిలో పర్యాటకులు ఫోటోల కోసం గుంపులుగా వచ్చే ఊళ్లు.

ఇక్కడ ఉపాధ్యాయిని ఆ ప్రాంతానికి స్తంభం: – బోధిస్తుంది – దారి చూపిస్తుంది – తోడుంటుంది – అందరూ ఆమెకు తెలుసు – ఆమే మానసిక ఆసరా – ఆమే పిల్లలకు విస్తరించిన కుటుంబం.

ఆమె మంచు, ఒంటరి రోడ్లు, చిన్న పాఠశాలల మధ్య బతుకుతుంది. ఆమె పని భారం అపారం, జీతం పరిమితం.

ఆమె గైర్హాజరు సంస్థాగతమైనది: సమాజాన్ని నిలబెడుతుంది కానీ రాజకీయ నిర్ణయాల్లో ఎప్పుడూ పాల్గొనదు. గుర్తింపు లేకుండా ఒక

ఊరు మొత్తాన్ని నిలబెట్టడానికి పనిచేసే స్త్రీ ఆమె.

ఆదివాసీ రిజర్వ్‌ల స్త్రీ – 30 సంవత్సరాలు

కొలరాడోలోని "కనిపించని" భాగం దాని రిజర్వ్‌లు. ఆధునికత కంటే చరిత్ర ఎక్కువ బరువుగా ఉండే ప్రాంతాలు.

స్థానిక స్త్రీలు మూడు స్థాయిల అణచివేతను అనుభవిస్తారు: – వ్యవస్థాగత పేదరికం – లోపలి పితృస్వామ్య సంస్కృతి – బయటి సంస్థాగత నిర్లక్ష్యం.

ఆమె తరచుగా సామాజిక కార్యక్రమాల్లో, గిరిజన పాఠశాలల్లో, కనీస సౌకర్యాలు మాత్రమే ఉన్న ఆరోగ్య కేంద్రాల్లో పనిచేస్తుంది. వ్యసనంతో, కుంగుబాటుతో, గృహహింసతో, పూర్తిగా ఒంటరిని చేసే భౌగోళిక దూరంతో పోరాడుతుంది.

ఆమె గైర్హాజరు సాంస్కృతికమైనది: ఆధునిక కొలరాడో ఆమెను తన గుర్తింపులో భాగంగా భావించదు, ఆమె సమాజం కూడా తనను తాను కొత్తగా మలచుకునే ఆమె హక్కును అన్నిసార్లూ గుర్తించదు. ప్రపంచం పట్టించుకోకుండా ఉండగా ఒక జాతి మొత్తాన్ని నిలబెట్టే స్త్రీ ఆమె.

స్కీ రిసార్ట్ స్త్రీ – 27 ఏళ్లు

ఆస్పెన్, వెయిల్, బ్రెకెన్‌రిడ్జ్, టెల్యూరైడ్. విలాసం, డబ్బు, శీతాకాల క్రీడలు, సీజనల్ ఆర్థిక వ్యవస్థ.

ఇక్కడ పనిచేసే స్త్రీ – వెయిట్రెస్, బార్టెండర్, ప్లాంట్ ఆపరేటర్, రిసెప్షనిస్ట్, ఇన్‌స్ట్రక్టర్ – రెండు ప్రపంచాలను బతుకుతుంది:

– అతి సంపన్న పర్యాటకులు – అన్నిటినీ మోసే కార్మికులు

స్థిరమైన గంటలు లేకుండా, తక్కువ జీతానికి, తరచుగా అస్థిరంగా పనిచేస్తుంది. అద్దె భరించడానికి ఇతర కార్మికులతో చిన్న గదులను పంచుకుంటుంది.

ఆమె చుట్టూ సంపద ఉంది, అయినా ఒంటరిగానే ఉంటుంది. అహంకారి పర్యాటకులను, సీజనల్ మేనేజర్లను, ఎడతెగని డిమాండ్లను ఎదుర్కోవాలి.

ఆమె గైర్హాజరు ఆర్థికమైనది: అందరికీ సంపదను సృష్టిస్తుంది కానీ తాను పేదగానే ఉండిపోతుంది.

ముగింపు – కొలరాడో

కొలరాడో పరిపూర్ణంగా కనిపించే రాష్ట్రం, కానీ అది అలా కాదు. క్రమబద్ధమైనది, సంపన్నమైనది, ఆధునికమైనది, సామాజికంగా సమతుల్యమైనది—కాగితంపై. కానీ దాని స్త్రీలు మూడు చీలిక రేఖలపై బతుకుతారు:

– మానసిక ఒత్తిడి – ప్రాంతీయ ఒంటరితనం – సంస్థాగత గైర్హాజరు

కుంభకోణాలు లేవు, భారీ హింస లేదు, గందరగోళం లేదు. సరిగ్గా అందుకే, వాళ్ల గైర్హాజరు ఇంకా బరువైనది.

ఇక్కడ స్త్రీలు ఎవరో తోసేయడం వల్ల పడిపోరు. వాళ్లు నిలబడగలరని అందరూ అనుకోవడం వల్ల పడిపోతారు.

ఆలోచన – కొలరాడో

కొలరాడో స్త్రీల బలం శబ్దం చేయకపోవడం. వార్తల్లోకి రాకపోవడం.

ఇది సూక్ష్మమైన, ఆధునికమైన, తెలివైన గైర్హాజరు. గుర్తించడం కష్టం, పట్టించుకోకపోవడం సులభం.

కొలరాడో ఒక సరళమైన విషయం నేర్పుతుంది: గైర్హాజరు కేవలం పేదరికం, హింస, చలి, లేదా బంధనం కాదు. అది క్రమం కూడా కావచ్చు. శ్రేయస్సు కూడా కావచ్చు. అంచనా కూడా కావచ్చు.

ఒక స్త్రీని గందరగోళం కాకుండా "అంతా బాగానే నడుస్తోంది" అనేది ముంచేసినప్పుడు, సమస్య కనిపించదు – కానీ అది నిజం.

అందుకే కొలరాడో కూడా ఇక్కడ ఉంది: స్త్రీ గైర్హాజరుకు ఒకే ముఖం లేదని గుర్తుచేయడానికి. దానికి యాభై ముఖాలు ఉన్నాయి. ప్రతి రాష్ట్రానికి ఒకటి.

కనెక్టికట్

కనెక్టికట్ చాలామంది ఊహించే, కానీ కొద్దిమందికే నిజంగా తెలిసిన రాష్ట్రం. బయటి నుంచి అది సొగసైనది: మచ్చలేని ఊళ్లు, శుభ్రమైన శివార్లు, అద్భుతమైన పాఠశాలలు, ఖరీదైన పెట్రోలు, చక్కగా ఉన్న ఫుట్‌పాత్‌లు, పరిపూర్ణమైన పచ్చికలున్న ఇళ్లు. అది అమెరికా "పై" భాగం, ఎప్పుడూ గొంతు పెంచనిది, ఏర్పాటు చేసేది, పాలించేది, నిర్వహించేది.

ఇక్కడ అంతా సమతుల్యంగా కనిపిస్తుంది, కానీ ఈ సమతుల్యత సహజమైనది కాదు: అది నిరంతర ఒత్తిడి, మర్యాదను, రూపాన్ని, అంచనాను ఎడతెగకుండా కాపాడుకోవడం.

కనెక్టికట్ మిమ్మల్ని మెరవమని అడగదు. ఎప్పుడూ తప్పు చేయవద్దని అడుగుతుంది.

మూడు విషయాలు నిజమైతేనే బాగా బతకగలిగే రాష్ట్రం ఇది: – సామాజిక పోటీ – భావోద్వేగ నియంత్రణ – సమాజాల నిశ్శబ్ద తీర్పు

ఇక్కడ స్త్రీలు పేదరికం వల్లో స్పష్టమైన హింస వల్లో మాయం కారు. బలవంతపు సర్దుబాటు వల్ల మాయమవుతారు. మర్యాదగా మాయమవడం: అరుపులు లేకుండా, కుంభకోణం లేకుండా, వార్తలు లేకుండా.

ఇది నాజూకైన గైర్హాజరు, అయినా గైర్హాజరే.

ఇన్సూరెన్స్ ఆఫీసు స్త్రీ – 40 ఏళ్లు

కనెక్టికట్ అమెరికాకు ఇన్సూరెన్స్ రాజధాని. హార్ట్‌ఫోర్డ్ ఎక్కడ చూసినా దాన్ని ప్రకటిస్తుంది: "Insurance Capital of the World."

ఆ నినాదాల వెనుక అంతులేని స్క్రీన్ల ముందు కూర్చున్న వేలాది స్త్రీలు ఉన్నారు: – క్లెయిమ్‌లు – పాలసీలు – రిస్క్ అల్గారిథమ్‌లు – డిజిటల్ కాగితాల పని – విధానాలు – కొలమానాలు.

వాళ్ల పని కచ్చితమైనది, సాంకేతికమైనది, అతి జాగ్రత్తగా నిర్వహించబడేది. ప్రతి తప్పు కంపెనీకి డబ్బును, వాళ్లకు సమయాన్ని ఖర్చు చేయిస్తుంది. ప్రతి నిర్ణయాన్ని సమర్థించాలి, నమోదు చేయాలి, ఆమోదించాలి, ధ్రువీకరించాలి.

రోజు ఒక నియంత్రణల గొలుసు.

వ్యవస్థ ఆమె మచ్చలేకుండా ఉండాలని ఆశిస్తుంది కాబట్టి ఆమె అన్నిటినీ కలిపి పట్టుకుంటుంది. జీతం బాగుంటుంది: ఇతర దేశాలతో పోలిస్తే అద్భుతం.

కానీ భావోద్వేగ ఖర్చు చాలా ఎక్కువ.

ఇక్కడి స్త్రీలు కూలిపోరు. శబ్దం చేయకుండా నెమ్మదిగా ఖాళీ అవుతారు. ఎందుకంటే ఈ ఆఫీసుల్లో మీరు ఎలా ఉన్నారని ఎవరూ అడగరు. “పని ఎలా జరుగుతోంది?” అని మాత్రమే అడుగుతారు.

ఆమె గైర్హాజరు మానసికమైనది: ప్రతిరోజూ ఉంటుంది, కానీ తనతో తానే తెగిపోయి.

సంపన్న శివార్ల స్త్రీ – 45 ఏళ్లు

కనెక్టికట్‌లోని సంపన్న భాగం ఒక వేరే ప్రపంచం. పెద్ద ఇళ్లు, నిశ్శబ్దమైన SUVలు, పరిపూర్ణమైన తోటలు, ప్రైవేట్ పాఠశాలలు, పురాతన సామాజిక నియమాలు.

ఇక్కడ స్త్రీలు అన్నిసార్లూ “బయట” పనిచేయరు: సామాజిక వ్యవస్థ లోపల పనిచేస్తారు.

ఆమె పాత్ర సాంస్కృతికమైనది: – మచ్చలేని తల్లి – అనుకూలమైన భార్య – కమిటీల్లో ఉనికి – ఇంటి నిర్వహణ – షెడ్యూల్ చేసిన స్వచ్ఛంద సేవ – పరిపూర్ణమైన రూపం.

ఆమె విరిగిపోతే, చెప్పుకోవడానికి వీల్లేదు. ఆమె సంతోషంగా లేకపోతే, చూపించడానికి వీల్లేదు. ఆమె ఒంటరిగా ఉంటే, ఎవరికీ తెలియకూడదు.

ఆమె గైర్హాజరు గుర్తింపుకు సంబంధించినది: తాను మోయాల్సిన పాత్ర వెనుక మాయమవుతుంది.

"అంతా పరిపూర్ణంగా" ఉండే చోట, ఏ పగుళ్లూ కనిపించనిచ్చే స్తోమత ఆమెకు లేదు.

ఇది సొగసైన జైలు, అయినా జైలే.

ఉన్నత విశ్వవిద్యాలయ స్త్రీ – 34 ఏళ్లు

న్యూ హేవెన్‌లో భూమిపై అత్యంత ప్రతిష్ఠాత్మకమైన విశ్వవిద్యాలయాల్లో ఒకటి ఉంది: Yale.

విద్యా వాతావరణం ప్రగతిశీలంగా, ఆధునికంగా, శ్రద్ధగా కనిపిస్తుంది. కానీ ఉపరితలం కింద కాఠిన్యం, తీవ్రమైన పోటీ, ఆకాశాన్నంటే అంచనాలు ఉన్నాయి.

పరిశోధకురాలు ఒక వైరుధ్యాన్ని బతుకుతుంది: – ఆమె చదువుకున్నది – ఆమె సమర్థురాలు – ఆమె సిద్ధంగా ఉంది – సాంస్కృతిక సృష్టికి ఆమె కేంద్రం.

కానీ వ్యవస్థ ఆమెను నలిపేస్తుంది కూడా.

ప్రచురణలు, సదస్సులు, గ్రాంట్లు, వ్యాసాలు, మెంటరింగ్, బోధనా కార్యకలాపాలు, అంతర్గత సంబంధాలు. జీవితాన్ని, మనసును, శరీరాన్ని ఆవరించే ఎడతెగని శ్రమ.

సహోద్యోగినులు తరచుగా ప్రత్యర్థులు. చారిత్రక పీఠాలను ఇప్పటికీ పురుష సహోద్యోగులే ఆక్రమిస్తారు.

ఆమె గైర్హాజరు సంస్థాగతమైనది: ఆమె సృష్టించే జ్ఞానం విశ్వవిద్యాలయాన్ని నిలబెడుతుంది, కానీ ఆమె కెరీర్ మరింత నెమ్మదిగా, మరింత అనిశ్చితంగా, మరింత వేలాడుతూ సాగుతుంది.

చాలామంది తట్టుకుంటారు. చాలామంది వెళ్లిపోతారు.

Yale పరిపూర్ణంగానే ఉంటుంది. వాళ్లు కాదు.

మిశ్రమ వాడల స్త్రీ – 31

సంవత్సరాలు

సంపన్న శివార్ల బయట, ఉన్నత విశ్వవిద్యాలయాలకు దూరంగా అసలైన కనెక్టికట్ ఉంది: తక్కువ వేతనాలు, ఎక్కువ అద్దెలు, అస్థిరమైన ఉద్యోగాలు, మిశ్రమ సమాజాలు, అన్నిసార్లూ పనిచేయని సామాజిక వ్యవస్థ.

ఇక్కడ స్త్రీలు దాగి ఉన్న స్తంభం: సూపర్‌మార్కెట్లలో, ప్రభుత్వ పాఠశాలల్లో, సామూహిక గృహాల్లో, సంక్షేమ సేవల్లో, చిన్న వ్యాపారాల్లో, ప్రాథమిక ఆరోగ్య సంరక్షణలో పనిచేస్తారు. అన్నిటినీ మోస్తారు: – తక్కువ జీతం ఉద్యోగం – పిల్లలు – విస్తరించిన కుటుంబం – నెమ్మదైన ప్రజా రవాణా – ఎడతెగని ఒత్తిడి.

ఆమె గైర్హాజరు ఆర్థికమైనది: చాలా పనిచేస్తుంది, తక్కువ సంపాదిస్తుంది, ముందుకు సాగదు.

ఆమె ఒక అద్భుతమైన వైరుధ్యంలో బతుకుతుంది: అమెరికాలోని అత్యంత సంపన్న రాష్ట్రాల్లో ఒకదానిలో బతుకుతుంది, సంపదలో భాగమని అనిపించకుండానే.

ఎందుకంటే ఇక్కడ సంపద వ్యక్తిగతమైనది, సామాజికమైనది కాదు.

ముగింపు – కనెక్టికట్

కనెక్టికట్ "సురక్షితంగా", "శుభ్రంగా", "స్థిరంగా" కనిపిస్తుంది. కొన్ని విధాలుగా అది అలాగే ఉంది.

కానీ స్త్రీలు శబ్దం లేకుండా అతి సులభంగా మాయమయ్యే ప్రాంతాల్లో ఇది కూడా ఒకటి. హింస వల్ల కాదు, ఆకలి వల్ల కాదు, చలి వల్ల కాదు. సామాజిక అంచనా వల్ల.

ఇది నునుపైన ఉపరితలం ఉన్న లేమి: గందరగోళం లేదు, అరుపులు లేవు, ఆశ్చర్యపరిచే గణాంకాలు లేవు. ఎక్కువ డిమాండ్లు, తక్కువ ప్రతిఫలాలతో నలిగిపోయిన జీవితాలు మాత్రమే.

అంతా పనిచేస్తోంది కాబట్టి ఎవరూ గమనించరు. సరిగ్గా అదే దాన్ని ప్రమాదకరంగా చేస్తుంది.

ఆలోచన – కనెక్టికట్

చాలా రాష్ట్రాల్లో గైర్హాజరు కనిపిస్తుంది. ఇక్కడ అది నిశ్శబ్దం. మర్యాదగా. "మామూలుగా." ఒక స్త్రీకి ఇవన్నీ ఉండవచ్చని కనెక్టికట్ చూపిస్తుంది: ఒక ఇల్లు, ఒక ఉద్యోగం, ఒక ఆదాయం, ఒక సురక్షితమైన వాడ, ఒక గౌరవప్రదమైన సమాజం.

అదే సమయంలో ఒక వ్యక్తిగా పూర్తిగా కనిపించకుండా ఉండవచ్చని.

సామాజిక పరిపూర్ణత ఒక పలుచని బ్లేడ్. మీ చోటును తీసేసుకుంటూనే మిమ్మల్ని నవ్వమని అడుగుతుంది.

అతి క్రమం, అతి మర్యాద, అతి నియంత్రణ వల్ల కూడా గైర్హాజరు పుట్టవచ్చని కనెక్టికట్ నేర్పుతుంది.

స్త్రీలు పరిపూర్ణంగా ఉండాల్సిన అవసరం లేకుండా ఉనికిలో ఉండనిచ్చే వరకు ఏ సమాజమూ నిజంగా అభివృద్ధి చెందినది కాదని కూడా.

డెలావేర్

డెలావేర్ ఒక జారే రాష్ట్రం. చిన్నది, నిశ్శబ్దమైనది, ఆర్థికంగా ఇరుకైనది. ఒక చిన్న వివరంలా కనిపిస్తుంది, కానీ అమెరికా కార్యకలాపాల్లో కీలక భాగం.

ఇక్కడ భారీ మహానగరాలు, ఎడారులు, పర్వతాలు, కళ్లుచెదిరే అద్దాలు లేవు. దాగి ఉన్న ఆర్థిక వ్యవస్థ, వివేకవంతమైన రాజకీయం, నిశ్శబ్దంగా వందల కోట్లు కదిలించే బ్యూరోక్రసీ ఉన్నాయి.

అమెరికా తన కంపెనీలను నమోదు చేసే, తన డబ్బును దాచే, తన లెక్కలు తేల్చుకునే చోటు డెలావేర్. మధ్యలో ఉన్న చోటు: మరీ సంపన్నమైనది కాదు, మరీ పేదది కాదు, మరీ గోలగా ఉండేది కాదు.

ఇది ఒక పరిపూర్ణమైన బూడిద రంగు ప్రాంతం.

డెలావేర్‌లో స్త్రీ గైర్హాజరు పేలదు. ఆవిరైపోతుంది. నెమ్మదిగా, స్థిరంగా, సంఖ్యల్లోనూ బహిరంగ చర్చలోనూ కనిపించకుండా. ఇక్కడ స్త్రీలు నిశ్శబ్ద అధిక భారం వల్ల, లెక్కలోకి తీసుకోనంత చిన్న ఉద్యోగాల వల్ల, జాతీయ కథనంలోకి ఎప్పుడూ ప్రవేశించని పాత్రల వల్ల మాయమవుతారు.

కార్పొరేట్ ఆఫీసు స్త్రీ – 38 ఏళ్లు

పది లక్షలకు పైగా అమెరికన్ కంపెనీలకు డెలావేర్ చట్టపరమైన నివాసం. కంపెనీ పత్రాలు, విలీనాలు, ట్రస్టులు, యాజమాన్య మార్పులు, పన్ను పత్రాలు, వందల కోట్ల విలువైన లావాదేవీలను అది భద్రపరుస్తుంది.

ఈ పనిని పెద్ద మేనేజర్లు చేస్తారని ప్రపంచం అనుకుంటుంది. కానీ దాన్ని కిటికీలు లేని క్యూబికల్స్‌లో కూర్చుని, అంతులేని పత్రాల ప్రవాహాన్ని నిర్వహించే స్త్రీలు చేస్తారు.

ఆమె నియమాలు, విధానాలు, తనిఖీలతో నిండిన ఒక క్రమబద్ధమైన ఆఫీసులో పనిచేస్తుంది. ఆమె దాదాపు ఎప్పుడూ తప్పు చేయదు, ఎందుకంటే ఒక తప్పు పదుల లక్షల ఖర్చు తెచ్చిపెట్టవచ్చు. ఆమె వేగంగా, కచ్చితంగా, కనిపించకుండా ఉంటుంది.

ఆమె రోజు వీటితో నిండి ఉంటుంది: ఫారాలు, సంతకాలు, ప్రొటోకాల్స్, తనిఖీలు, ఈమెయిల్స్, చెక్‌లిస్టులు.

ఆమె పని ఒక మొత్తం ఆర్థిక వ్యవస్థను నిలబెడుతుంది. కానీ ఎవరూ దాన్ని చూడరు. ఎవరూ గుర్తించరు. ఎవరూ దాని గురించి మాట్లాడరు.

ఆమె గైర్హాజరు వ్యవస్థాగతమైనది: అధికార కథనాల్లో ఎప్పుడూ కనిపించకుండానే ఒక కాగితపు సామ్రాజ్యాన్ని నిలబెడుతుంది.

గిడ్డంగి, లాజిస్టిక్స్ స్త్రీ – 33 ఏళ్లు

డెలావేర్ కేవలం బ్యూరోక్రసీ కాదు. అది ఒక ఓడరేవు, సరుకు రవాణా, గిడ్డంగులు, సరఫరా గొలుసులు కూడా.

ఇక్కడ స్త్రీ వీటిలో పనిచేస్తుంది: – శీతల గిడ్డంగులు– సార్టింగ్ కేంద్రాలు– పారిశ్రామిక గిడ్డంగులు– ఆహార కంపెనీలు– రాత్రి సమన్వయం. బరువైన షిఫ్టులు, వేగవంతమైన లయ, వంగిన వీపులు, చల్లని గాలి. పునరావృతమయ్యే కదలికలు, గాయాల ప్రమాదం, ఎడతెగని పర్యవేక్షణ.

ఆమె జీతం తక్కువ. ఆమె కాంట్రాక్టు తరచుగా అస్థిరమైనది. ఆమె జీవితానికి వెసులుబాటు లేదు.

ఆమె గైర్హాజరు ఆర్థికమైనది: కష్టపడి పనిచేస్తుంది, తక్కువ సంపాదిస్తుంది, ఎప్పుడూ ఎదగదు.

ప్రపంచం పెద్ద నగరాల వైపు మాత్రమే చూస్తుండగా వాణిజ్యపు దాగిన భాగాన్ని మోసే స్త్రీ ఆమె.

ప్రాథమిక ఆరోగ్య సంరక్షణ స్త్రీ – 47 ఏళ్లు

డెలావేర్‌కు భారీ ఆరోగ్య సంరక్షణ వ్యవస్థ లేదు. దానికి కనీసమైన, అతి బలహీనమైన ప్రాథమిక సంరక్షణ నెట్‌వర్క్ ఉంది.

ఇక్కడ స్త్రీ వీటిని నిలబెడుతుంది: – వృద్ధాశ్రమాలు– చిన్న వైద్య ప్రాక్టీసులు– సమాజ క్లినిక్‌లు– ఇంటి వద్ద సంరక్షణ– ఒంటరి వృద్ధులకు ఆసరా– మరచిపోయిన దీర్ఘకాల రోగులు.

ఆమె పని భావోద్వేగమైనది, శారీరకమైనది, నిరంతరమైనది. తాను భరించగలిగిన దానికంటే ఎక్కువ బాధను చూస్తుంది. గుర్తింపు లేకుండా అదనపు గంటలు పనిచేస్తుంది. తనకు తగిన దానికంటే తక్కువ సంపాదిస్తుంది.

ఆమె గైర్హాజరు సామాజికమైనది: ప్రభుత్వం చేరలేని చోట ఆమె ప్రభుత్వం స్థానాన్ని తీసుకుంటుంది, కానీ ఎవరూ ఆమెను వ్యవస్థలో అవసరమైన భాగంగా భావించరు.

ఆమె లేనప్పుడు అంతా కూలిపోతుంది. కానీ ఆమె పనిచేస్తున్నప్పుడు ఎవరూ గమనించరు.

తక్కువ ఆదాయ వాడ స్త్రీ – 29

సంవత్సరాలు

డెలావేర్‌కు కూడా బలహీనమైన భాగాలు ఉన్నాయి: పేదరికం, గృహహింస, మాదకద్రవ్యాలు, నిర్లక్ష్యం ముద్ర వేసిన వాడలు. ఇక్కడ స్త్రీలు ఒకేసారి మూడు సమస్యలను ఎదుర్కొంటారు: అస్థిరమైన ఉపాధి, పెరుగుతున్న జీవన వ్యయం, తక్కువ సామాజిక రక్షణ.

ఆమె క్యాషియర్‌గా, క్లీనర్‌గా, సీజనల్ కార్మికురాలిగా, బేబీసిట్టర్‌గా, వంటగది సహాయకురాలిగా పనిచేస్తుంది. ఇతరుల ఇళ్లను ఉతుకుతుంది, శుభ్రం చేస్తుంది, చూసుకుంటుంది, సర్దుతుంది.

ఆమె రోజు ఒక పరుగు: పిల్లలు, బస్సులు, షిఫ్టులు, సరుకులు, ఇల్లు, సమస్యలు.

ఆమె గ్రేర్వాజరు నగరానికి సంబంధించినది: పునర్జన్మ గురించి మాట్లాడే, కానీ చెత్త సమయాల్లో తనను నిలబెట్టే స్త్రీలనే వెనుక వదిలేసే నగరంలో ఆమె బతుకుతుంది.

ముగింపు – డెలావేర్

డెలావేర్‌కు కాలిఫోర్నియా నాటకీయత, అలాస్కా గడ్డకట్టే చలి, దక్షిణాది కాఠిన్యం లేవు.

దానిలో వేరే ఏదో ఉంది: అదృశ్యతకు ఒక రూపంగా సాధారణత.

ఇక్కడ స్త్రీల పని శబ్దం చేయదు, ఎందుకంటే అది: – సాంకేతికమైనది – పునరావృతమయ్యేది – అత్యవసరమైనది – నిశ్శబ్దమైనది – పెద్దగా కథనానికి పనికిరానిది.

ఎప్పుడూ పేలుడు ఉండదు. ఎడతెగని అరుగుదల ఉంటుంది.

స్త్రీలు పతాక శీర్షికల్లోకి రారు. పెద్ద ఎత్తున నిరసన తెలపరు. చోటు కోరరు. కేవలం భరిస్తారు.

సరిగ్గా ఇదే వాళ్లను కనిపించకుండా చేస్తుంది.

ఆలోచన – డెలావేర్

స్త్రీ గైర్హాజరు ఇంకా కపటమైన రూపం తీసుకోగలదని డెలావేర్ చూపిస్తుంది: మౌనాన్ని పరిపూర్ణంగా నిర్వహించడం. ఇక్కడ స్త్రీలు వీటికి చోదక శక్తి: – బ్యూరోక్రసీ – సమన్వయం – ప్రాథమిక ఆరోగ్య సంరక్షణ – కనీస సేవలు. అయినా, అమెరికా కథల్లో వాళ్లు ఎప్పుడూ కనిపించరు. గైర్హాజరు శబ్దం కాదు. అది నేపథ్యం. డెలావేర్ దానికి రుజువు: దేశం ఎప్పుడూ దాటిపోయే చోటు, కానీ స్త్రీ ఎప్పుడూ నిలిచిపోయే చోటు.

Ferdinando Frega